

veto

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Onvrede vorming kunsthogeschool Vraag naar autonomie

De fusie van de kunstopleidingen binnen de Associatie K.U.Leuven loopt niet van een leien dakje. De vorming van één 'kunstenpool' vordert niet. "Een processie van Echternach," omschrijft een nauw betrokkene de eenwording.

MAARTEN GOETHALS |

Alle problemen draaien rond macht en autonomie. De Hogeschool Sint-Lukas Brussel en de twee departementen Architectuur en Beeldende Kunst van de Hogeschool voor Wetenschap & Kunst (W&K) smelten samen tot één 'kunstenpool' binnen de Associatie K.U.Leuven. Over de bestuursvorm van de nieuwe Hogeschool voor Kunsten en Architectuur (HoKA) raakt men het niet eens. Twee bemiddelaars en een speciale integratiecel moeten de meubelen redden.

ZELFBESCHIKKING

In augustus maakte de Hogeschool Sint-Lukas Brussel per brief haar ongenoegen over de gang van zaken kenbaar aan de voorzitter van de Associatie K.U.Leuven, André Oosterlinck. De instelling laakte de "oude cultuur van zelfbeschikking" van de departementen. Opmerkelijk, want in een niet zo ver verleden spraken de genoemde instanties gezamenlijk de intentie uit één Hogeschool voor Kunsten en Architectuur op te richten.

De fusie komt neer op een 'in-

kanteling' van in totaal zes departementen (naast de eerder genoemde integreren ook Lemmensinstituut, Narafi en Media & Design Academie van de KHLimburg) in de nieuwe hogeschool, die gestoeld is op de structuren van de Hogeschool Sint-Lukas. Zo ontstaat een nieuwe instelling, met een uitgebouwde Raad van Bestuur. Maar de wetgeving laat dit niet toe. Hoewel Oosterlinck beloofde nog vóór dit burgerjaar het nodige te doen — een 'minidecreet' of 'inkantelingsdecreet' gestemd krijgen — lijkt niemand er nog in te geloven. Daarop beslisten de departementen vanuit een gevoel van angst en onzekerheid, hun eisen te stellen, zeer tegen de zin van Sint-Lukas Brussel. In plaats van alle macht bij de RvB te leggen, eisten zij eerherstel voor het departementshoofd. Lees: meer macht lokaal.

KLAGEN

Na maanden van apart vergaderen vond de Hogeschool Sint-Lukas Brussel het welletjes. Die klaagde in een brief aan haar associatievoorzitter de behoudsgezinde mentaliteit van de departementen aan. "Tot eind 2007 was er nog een positieve evolutie, o.m. de ondertekening van de intentieverklaring. De laatste maanden is deze evolutie omgedraaid en is er een retour naar de in voege zijnde oude structuren (...) De discussies op het multilateraal overleg geven duidelijk aan dat de departementen van het W&K terugvallen op hun oude cultuur van zelfbeschikking, " valt te lezen in het document.

te diep in het glas gekeken.

De jongeman werd prompt naar het ziekenhuis doorverwezen. Daar sliep hij zijn roes uit. Na check-up leek hij enkel verwondingen aan de pols overgehouden te hebben. Het parket herkwalficeerde de nachtelijke escapade van de jongeman tot openbare dronkenschap. De jonge heer zelf herinnerde zich niets meer van het nachtelijke voorval.

RECTOR UGENT BEDREIGD

Je zal maar rector zijn van de UGent. Anderhalf jaar geleden schrok Paul Van Cauwenberge zich

"Ik begrijp mensen die oorlog voeren"

VRT-Journalist Rudi Vranckx over zijn vak: "Ik ben een handelaar in miserie, maar niet in oorlog."

(CHRISTINE LAUREYS)

"Een processie van Echternach," zo omschrijft de voorzitter van de Hogeschool Sint-Lukas Brussel, Jean-Pierre Rammant, de omvorming. "De brief was een interne nota, maar ja, je weet hoe dat gaat met zo 'n documenten," verklaart hij aan deze krant. "We moesten wel iets doen. De tegenpartij deed moeilijk en dat was niet gezond voor het proces. Temeer, als dit lang aansleept, dan voelen wij dat ook financieel."

INTEGRATIECEL

Oosterlinck kon naar verluidt niet

vast een hoedje tijdens het checken van zijn e-mails. De rector bleef onophoudelijk gestalkt worden door een student biomedische wetenschappen. De jongeman van — inderdaad, ja — 27 jaar was niet geslaagd voor zijn examens en was op zoek naar de oorzaak daarvan. Ook toenmalig premier Guy Verhofstadt en minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael werden door de student persoonlijk aangeschreven.

Het Gentse parket besliste daarop het kot van de jongeman te doorzoeken. Er kwam heel wat uit de bus: ter plaatse bevonden zich enkele honderden brieven gevuld

met een wit poeder klaar om verzonden te worden naar medestudenten en professoren. Na analyse van een van de stalen leek het om bloem te gaan. Maar toch, de bedreigingen werden ernstig genomen. Twee weken geleden werd het proces behandeld, maar de man gaf verstek. Alsof dat nog niet genoeg was, stuurde hij vorige week opnieuw dreigmails naar de rector. Daarop werd ie veroordeeld tot een jaar cel, al kan hij nog verzet aantekenen tegen het vonnis.

(KL)

menten zich zullen neerleggen bij deze beslissing.

Omdat falen geen optie is, worden naar alle waarschijnlijkheid ook twee bemiddelaars aangesteld. Zij moeten beide partijen terug aan de onderhandelingstafel krijgen en nieuwe voorstellen vooraf aftoetsen. Namen die daarbij circuleren zijn Maria De Smet, Algemeen Directeur Hogeschool W&K, en Arthur Eyckerman, lid RvB Hogeschool Sint-Lukas.

DEFINITIEF

De bemiddelaars zullen hun handen vol hebben de komende weken. Een goed geïnformeerde bron vertelde ons dat er binnenkort al beslissingen vallen. "Nog tegen het eind van de maand oktober."

Dat wordt bevestigd door Rammant. "Naast vele informele contactmomenten, is er ook een integratiecel opgericht, met leden uit de verschillende geledingen en campussen. Vorige week maandag heeft de cel een plan voorgesteld over hoe de integratie moet verlopen, met oog voor zaken als campusbeheer, personeelszaken, ICT. De nieuwe hogeschool krijgt ook een definitieve naam. De goedkeuring van dit document is gepland voor uiterlijk november," aldus Rammant

Pas op met 27-jarige studenten!

VROEGE SINTERKLAAS

"Sinterklaas is er wel vroeg bij dit jaar" dachten enkele bewoners van de Mechelsesteenweg in de nacht van zondag op maandag, toen ze op een onorthodox uur een individu over de daken hoorden klauteren.

Een buurtbewoner besloot een kijkje ter plekke te nemen. Hij trof een verwonde dronken man aan die languit op straat lag. De 27-jarige student uit Schoten had kennelijk

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE

ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

veto trakteert:

2 duotickets

2Unlimited

zie p. 15

“Het debat is afgelast, de discussie kan beginnen”

Dinsdagavond 7 oktober was er heel wat te doen rond de Blandijn aan de UGent. De extreemrechtse studentenvereniging NSV organiseerde voor het eerst een debat in een Gents universitair gebouw. Een tiental verenigingen hadden aangekondigd een vreedzame blokkade te organiseren. Het draaide uit op een duw en trekspel waarbij Filip Dewinter de toegang tot het gebouw werd ontzegd. Een foto van een bebloede man haalde de kranten. Dewinter haalde sterk uit naar de bezetters: “De zogenaamde anti-fascisten zijn de echte fascist. De linkse gewelddaden zijn een aanslag op de vrije meningsuiting.”

“Vrije meningsuiting!” Een uitdrukking die ronkt als een (Vlaamse) leeuw. Natuurlijk zijn we voor vrije meningsuiting, maar we moeten verder kijken dan de extreemrechtse definitie hiervan. In tijden waar onze samenleving steeds onverdraagzamer wordt, de solidariteit afbrokkelt, men wantrouwig staat tegenover alles wat zwart ziet, vijftien procent van de Belgen op of onder de armoedegrens leeft, vluchtelingen worden opgesloten of uitgezonden door bureaucratische maatpak politici. Dit zijn tijden wanneer de sociale studentenbeweging aan kracht wint. Er wordt ons gevraagd om het haatdragende rechts een

spreekbuis te geven.

Er wordt ons gevraagd te luisteren naar de onzin die van al de zwakkere groepen in de maatschappij een zondebok maakt. Wij studenten proberen naar structurele oorzaken te kijken en alternatieven te zoeken. We willen constructief werken aan een betere samenleving. Geen *Wir haben es nicht gewusst* voor ons. De Nationalistische Studentenvereniging is xenofob, racistisch, seksistisch, solidaristisch, autoritair, gewelddadig en nationalistisch. Kortom, fascistisch. Hier kunnen we dus echt niet spreken over de zogenaamde “vrije meningen”. Het zijn onverdraagzaamheden waar wij studenten moesten op reageren. Het gaat ons hier om het karakter van de vereniging die toegelaten werd het debat te organiseren, niet over het onderwerp van het debat an sich.

Het is belangrijk om in de delen het geheel te blijven bekijken. Filip Dewinter trachtte in zijn vele verklaringen aan de pers het geduw en getrek dat hij meemaakte uit zijn context te rukken. Enkel zo kan hij zich mogelijk verdedigen. Hij vergeet er ons bij te vertellen dat hij het openlijk fascistische Nieuw-Solidaristisch Alternatief en de extreemrechtse militie Voorpost had uitgenodigd. Terwijl wij opriepen

tot een vreedzame protestactie onder de studenten, stelde Dewinter in een persbericht: “Ik laat mij niet afschrikken door bedreigingen en geweld, en ik kom vanavond naar de Blandijnberg in Gent.” Wie bedreigt hier wie? Toen Dewinter uiteindelijk de faculteit bereikte, werd zelfs de rector van onze universiteit onder de voet gelopen. De slagen die uitgedeeld werden zijn hoofdzakelijk afkomstig van de militie die Dewinter had meegebracht. Tientallen studenten werden door deze heethoofden geslagen.

De blokkade van dinsdag was een uiting van deze progressieve beweging aan de UGent. Wij studenten willen niet dat de UGent gebruikt wordt als een forum voor extreemrechts. Dat was vroeger zo en dat blijft morgen zo.

ANIMO STUGENT, ABVV-JONGEREN GENT, COMAC, ACTIEF LINKSE STUDENTEN, VONK MARXISTISCHE STUDENTEN, ROOD UGENT, ANARCHISTISCH KOLLEKTIEF. |

Minste Kwaad

Wie vorige week deze krant open-sloeg, kon daarin lezen hoe de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) de toelatingsproef arts/tandarts aanviel. Even opfrisen: de toematingsproef geneeskunde bestaat nu al zo'n tien jaar en is een rechtstreeks gevolg van de beslissing om het aantal artsen te beperken, met als doel een kostenexplosie in de gezondheidszorg te vermijden.

Volgens VVS is een dergelijke beperking in strijd met het grondwettelijke recht op onderwijs. Daarnaast trekt de organisatie ook de berekening van de toegestane studentenaantallen in twi-fel en valt ze de toelatingsproef zelf aan omdat dit examen *on-democratisch* zou zijn.

OVERAANBOD

Er valt allicht wel iets te zeggen voor de kritiek van VVS dat de berekeningswijze van de toegestane contingenten beter zou kunnen, maar dat betekent echter in de verste verte niet dat daarom de hele contingentering meteen overboord gegooid moet worden.

Wie eerlijk is moet immers toegeven dat het nu eenmaal een plicht is voor de overheid het aanbod aan artsen enigszins op de vraag af te stemmen. Want wat ga je zeggen tegen een student die zeven jaar gestudeerd heeft en plots uiteindelijk toch geen dokter kan worden wegens een overaanbod? “Sorry, maar we wilden je grondwettelijk recht op onderwijs niet schenden”? Daarnaast heeft de overheid ook de plicht de kosten voor het systeem van gezondheidszorg binnen de perken te houden. Het zal allicht waar zijn dat er altijd een aantal dokters zijn die het ‘eigenlijke’ beroep van arts uiteindelijk niet uitoefenen, maar het gaat hier nu ook niet bepaald

om reusachtige aantallen.

LOTING?

Als je dan toch een beperking moet doorvoeren, is het dan niet logisch dat je die studenten de voorkeur geeft die slagen in een gemeenschappelijke test? Wat is het alternatief? Een loting? Die is onrechtvaardig voor de kandidaat-dokters die eigenlijk getalenteerder en/of gemotiveerder waren dan de anderen. Of we zouden natuurlijk ook het volledig absurde systeem uit Franstalig België kunnen invoeren, waarbij succesvolle studenten na één jaar studie geneeskunde plots te horen krijgen dat ze niet meer verder mogen doen.

Het moge dus duidelijk zijn dat van alle mogelijke systemen om een beperking te realiseren een toelatingsproef allicht nog het minst slechte is. Dat betekent echter niet dat er aan het huidige systeem niets mis zou zijn. Zo is het bijvoorbeeld meer dan bedenkelijk te noemen dat de toelatingsproef ook een onderdeel bevat dat gaat over de relatie arts-patiënt, iets waarover iemand die net uit het middelbaar komt niets kan weten, tenzij zijn of haar eigen ouders natuurlijk zelf dokter zijn. Dat er een aantal gebreken zijn aan de huidige test betekent echter niet dat die dan maar meteen de vuilbak moet ingekieperd worden. Een toelatingsproef mag dan al een relatief hard systeem zijn met een aantal duidelijke nadelen, het is in vergelijking met de alternatieven nog altijd de keuze van het minste kwaad.

WARD NEYRINCK |

Bovenstaand auteur schrijft voor eigen rekening. Veto kan op geen enkele manier vereenzelvigd worden met de zonet geponeerde mening.

Iedere woensdag andere sport bij KHLeuven Wednesday Sports Fever

Twintig woensdagen lang, tien woensdagen per semester, kan je bij de studenten regentaat lichamelijke opvoeding van de KHLeuven terecht om van diverse sporten te proeven. Afgelopen woensdag mocht spinning de spits afbijten.

JURGEN D'OURS |

Een van de lesgevers omschrijft spinning als “indoor fietsen op muziek, waarbij je de instructies van een begeleider volgt en de hartslag als graadmeter gebruikt.” Een deelnemer omschrijft spinning als “zwaarder dan gewoon fietsen, het is intensiever en je kan niet rusten tijdens bergaf.”

DISCOBAR

In een halve cirkel staan 45 fietsen opgesteld, gericht naar het podium met discobar en instructorfietsen. Bewegende spots verlichten de zaal en opzweepende muziek begeleidt het fietsen. Op aangeven van de lesgevers gaan de deelnemers op de trappers lopen, staan ze recht, leunen ze naar voor en versnellen ze. Na een sessie van een uur zijn de meeste deelnemers uitgeput en maken ze plaats voor de volgende groep. In totaal nemen 180 studenten deel aan de spinning-sessies.

PLANNEN

Sportavonden zoals deze worden georganiseerd door groepjes van drie à vier studenten van de opleiding regentaat lichamelijke opvoeding. “Dit evenement, ‘indoor cycling mania’, zijn we al sinds de vakantie aan het plannen,” vertelt Jerome, één van de drie organisatoren. “We zochten voldoende spinningfietsen, een discobar, sponsors, enzovoorts.” Daarnaast hebben we

ons evenement gepromoot via e-mails naar de mailinglijst van de KHLeuven, door flyers uit te delen in heel Leuven en door her en der affiches op te hangen.”

ORGANISEREN

De bedoeling van de school is haar studenten ervaring te laten opdoen

“Zwaarder dan gewoon fietsen, intensiever en je kan niet rusten tijdens bergaf.”

in het organiseren en het plannen van projecten. Vzw Studentenservice KHLeuven, de dienst die instaat voor studentenvoorzieningen aan de KHLeuven, financiert samen met LOKO Sport de projecten. Sinds dit jaar moeten alle studenten van het tweede jaar verplicht in groepjes een initiatiesessie organiseren. Derdejaarsstudenten kunnen ervoor kiezen om mee te werken aan een groter project. “Wij vinden het belangrijk dat studenten leren organiseren,” zegt Koen Mee-se, begeleider van de projecten. “De studenten leren tijdens seminars

een financieel plan opstellen, promotie voeren, sponsors zoeken. Kortom, alles wat bij de organisatie van een sportevenement komt kijken. Op die manier kunnen studenten onder begeleiding ervaring opdoen. We gaan samenzitten en bekijken wat ze willen doen, wat mogelijk is, enzovoorts.”

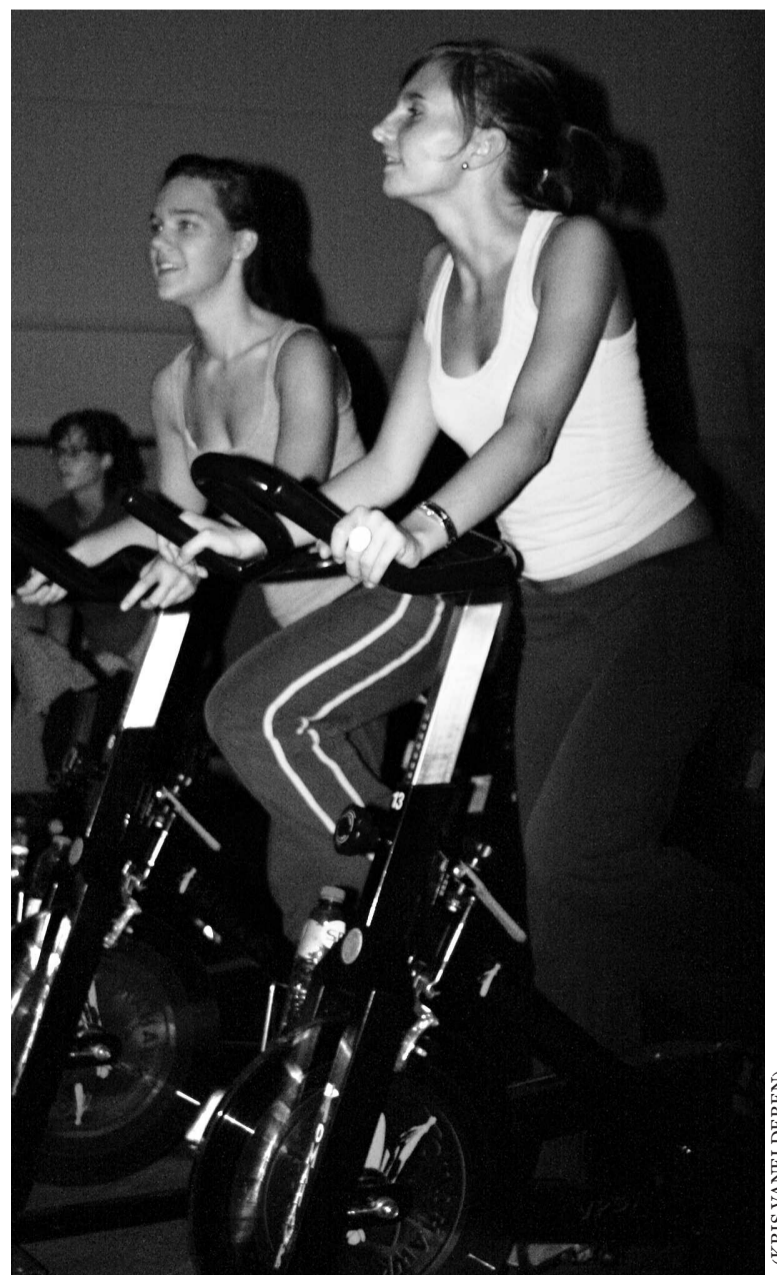
Binnen de opleiding regentaat L.O. kunnen studenten vanaf dit academiejaar ook kiezen voor de afstudeeroptie ‘sportmanagement’, waarbij nog meer zal worden gefo-

cust op het organiseren en promoten van sportbeoefening en sportmanifestaties.

PAALDANSEN

Deze woensdag kan je gaan schermen, de volgende weken staan ook nog salsa, duiken, snooker, darts, bowling, ropeskipping, klimmen en dansen op het programma. Volgend semester kan je onder meer schaatsen, boogschieten, golfen en zelfs paaldansen. Voor alle activiteiten is inschrijving vooraf verplicht. Inschrijven kan je doen via de website van de KHLeuven

Een volledige lijst van de sportinitiaties en de inschrijvingsmodule vind je via <http://www.khleuven.be/index.php?page=365>

Rectorsevaluatie (2): Maatschappelijk draagvlak “Vastberaden op biomedisch vlak”

Wie ‘universiteit’ zegt, denkt wellicht vaak aan ‘leerplek voor studenten’. Het belang van deze instellingen is echter vele keren groter dan het aantal diploma’s die ze uitreikt aan pas afgestudeerden.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

De afgestudeerden trekken idealiter met hun kennis de maatschappij in om die zowel op onderzoeksvlak als op de arbeidsmarkt in te zetten. Allerlei maatschappelijke processen worden op die manier versterkt of aangepast. In wezen staat de universiteit ten dienste van de maatschappij: de universiteit is als een vergrootglas die fundamente van de maatschappij onderzoekt en blootlegt, en waarna mensen met die informatie aan de slag kunnen. Uit zijn visietekst die Vervenne naar aanleiding van de rectorverkiezing schreef, besefte hij dit terdege, maar de uitvoering ervan lijkt niet altijd even optimaal.

PAUS

De toen nog rector-in-spe Marc Vervenne had het in zijn visietekst over engagement ‘buitenshuis’ en ‘binnenshuis’. Het eerste hield in dat “de universiteit meer dan thans een actor moet zijn in het maatschappelijke debat.” De universiteit houdt zich volgens Vervenne dan ook het best bezig met “politieke discussies, sociale knelpunten, economische trends, ethische en religieuze problemen.”

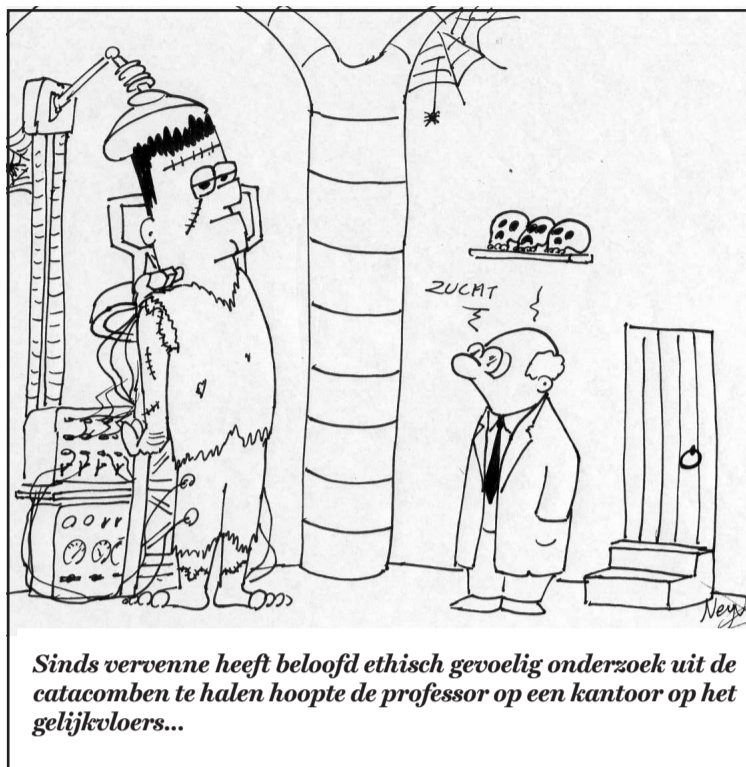
Het domein bij uitstek waar de rector een enorme invloed op heeft,

is een waar hij ironisch genoeg net wel hogergeplaatst heeft. Als hoofd van een katholieke universiteit is hij ideologisch verantwoordelijk verschuldigd aan de katholieke gezagsdragers boven hem — Rome.

Tijdens de voorbije vier jaar kwam het immers meermaals tot conflicten. Tot tweemaal toe is Vervenne op het pauselijk matje geroepen vanwege bekommernissen op ethisch vlak. De universiteit zou onderzoek uitvoeren dat “niet strookt met de kerkelijke leer,” viel in januari te lezen in *De Standaard*. Zo was er enerzijds het stamcelonderzoek, waar de wereldvermaarde Catherine Verfaillie een grote bijdrage aan heeft. Anderzijds was er veel kritiek op het vruchtbaarheidsonderzoek.

Belangrijk hier is niet dat er kritiek was op het huidige beleid, maar net het feit dat Vervenne zich steeds heeft verzet tegen de kritiek vanuit het Vaticaan. Vervenne liet zich niet vermurwen — integendeel, hij riep tijdens zijn openingspeech twee jaar geleden nog op om als katholieken “uit de catacomben te komen,” of — zoals men het in *De Standaard* formuleerde: “ethisch gevoelige onderzoeken niet langer in de schaduw te doen.”

Door dit soort reacties doet Vervenne de universiteit ten volle meetellen in “het maatschappelijk de-

bat,” en worden ethische en religieuze problemen effectief onder de loep genomen.

DIVERSITEIT

Ook ‘sociale knelpunten’ moeten door de universiteit aangepakt worden. Aangezien het wetenschappelijk onderzoek op dit vlak nauwelijks tot helemaal niet gehinderd wordt, moet er zo mogelijk ook naar de interne huishouding gekeken worden.

In concreto betreft het hier het

diversiteitsbeleid aan de K.U.Leuven. In zijn visietekst heeft hij het over binnenshuis “het gelijkheidsbeleid verruimen tot een actief diversiteitsbeleid, dat onder meer het aantrekken en begeleiden van allochtone studenten en medewerkers vereist. Dat veronderstelt het openbreken van een besloten en op zichzelf gericht universiteitsmodel.” Verder ziet hij de democratisering van het hoger onderwijs “niet als een voltooid proces.”

In dezelfde openingspeech had Vervenne het over de universiteit als ‘blanke burcht’, een idee dat hij verfoeide. Ideeën als Arabische en Turkse folders zouden de zwakke vooropleiding in het secundair onderwijs moeten compenseren.

Een aantal Turkse studenten looft de goede intenties die Vervenne op diversiteitsvlak heeft. “Zijn speech over de ‘blanke burcht’ toont aan dat hij oprecht begaan is met het onderwerp, maar er zijn tegenwerkende krachten in zijn beleidsplieg die verschillende beslissingen zouden blokkeren,” beweert een ex-lid van de Turkse vereniging voor Studenten in Leuven (TSL). Celal Caglayan, de voorzitter van vorig jaar, meent dat er structureel te weinig gebeurt. “In het verleden zijn er nooit echt initiatieven van de K.U.Leuven gekomen om samen te werken. Als de universiteit echt iets wil veranderen, dan kan ze gaan samenwerken.

De infodag voor allochtone studenten toonde inderdaad aan dat er nog heel wat moet gebeuren. Het stokpaardje in de toespraak van twee jaar geleden stond in schril contrast met allochtone roots dat afkwam. Dat de rector in zijn toespraak dit jaar opnieuw verwees naar een goed uitgebouwd diversiteitsplan doet vermoeden dat de problematiek hem erg na aan het hart ligt. Hij vereenzelvigd er zich graag mee, maar heeft hij nog genoeg ‘sociaal krediet’?

Splinter

De mens-mens

‘Als we willen voorkomen dat de universiteit een bedrijf wordt, mag er niet opnieuw een manager tot rector worden verkozen’ lijkt wel de teneur geweest te zijn van de voorlopig laatste rectorverkiezingen. Men had de buik vol van rector André Oosterlinck: hij creëerde meer spin-offs dan er kikkerdril in de greppel lag. Om het met Diogenes’ woorden te zeggen: “De universiteit was op zoek naar een mens.” En liefst een uit de groep Humane Wetenschappen. Dan kom je nogal snel bij Marc Vervenne terecht.

KERK

Toeval of niet, in ‘De kwetsbare universiteit’ — het programma waarmee rectorverkiezingen Vervenne vier jaren geleden de verkiezingen won — lag de klemtoon sterk op de sociale opdracht van de universiteit. In veel van zijn toespraken hamert Vervenne op het maatschappelijke fundament van de universiteit. De woorden van de rector zijn vaak tergend wollig, maar dat maakt de boodschap er niet minder oprecht op.

De K van de K.U.Leuven: op het rapport van rector Vervenne vormt ze een heuse *walkover*. In toespraken stellen dat K.U.Leuven een pluralistische universiteit is lijkt doodnormaal. Toch heeft de rector zich daar intern al voor moeten verantwoorden. Het is zeker niet evident om aan een katholieke instelling vrijheid van onderzoek te garanderen. Een wankele evenwichtsoefening waar Ver-

venne totnogtoe steeds met verve in is geslaagd.

ALLOCHTONEN

Minder positief verloopt de instroom van de allochtone studenten aan de K.U.Leuven. Akkoord, de universiteit draagt hier niet de volle verantwoordelijkheid — je moet het probleem bij de wortels, de kleuterschool of lagere school aanpakken — en de democratisering van het hoger onderwijs is een eindeloos proces. Maar enkel het probleem erkennen en aan kaarten volstaat niet. ‘Het is tijd voor concrete actie’ hebben we al meermaals geroepen. Als je toch zo sterk bent op maatschappelijk vlak, waarom trek je die bevoegdheid dan niet gewoon naar je toe?

Of een maatschappelijk draagvlak creëren tot de *core business* van een rector behoort, doet vandaag niet ter zake. Op dit onderdeel scoort de rector geen slechte punten. Een onderscheiding zou hem dan weer te veel eer aandoen: tussen droom en realiteit is er nog een hele weg af te leggen. En die is geplaveid met vele kansarme en allochtone studenten.

KEN LAMBEETS |

(Bovenstaande splinter is een opiniestuk en verwoordt daarom enkel de mening van de auteur. Mensen die deze mening gelijkstellen met die van veto, hebben het niet bij het rechte eind.)

Wikipedia over Vervenne

“Je werkte toen twêe joar in d’industrie en den bouw”

Wie meer wil weten over het leven van Rector Vervenne, krijgt hem misschien vast voor een interview. Efficiënter is wellicht om te gaan kijken of de man al een *Wikipediapagina heeft*. En inderdaad, mensen met het *Nederlands, Engels, Frans, of zelfs West-Vlaams als moedertaal, mogen wat over hem weten*. Onder het motto *‘traddutore, traditore’ kijken we naar overeenkomst en verschil*.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

Over een aantal zaken zijn de verschillende pagina’s het gelukkig eens. Volgens alle vier de websites zou Vervenne inderdaad voor priester gestudeerd hebben, daarmee gestopt zijn, en later theologie aan de K.U.Leuven gestudeerd hebben. Hij promoveerde in de godgeleerdheid, meer specifiek op het gebied van het Oude Testament.

Maar zoals talen verschillen, zijn ook de verschillende talenversies niet identiek. Een eerste zaak die opvalt, is de ‘nationaliteit’ van Vervenne. De Duitstalige en Nederlandstalige versie noemen hem ‘Vlaming’. De Engelstalige hebben het niet zo voor dat regionale en zeggen voluit ‘Belg’. De West-Vlamingen daarentegen vinden zijn Ieperse roots zo evident dat men de kwestie onvermeld laat.

TRUCKCHAUFFEUR

Nog twee opvallende feiten die niet overal te lezen zijn. Het is algemeen geweten dat Vervenne een verleden heeft als vrachtwagenchauffeur. Op de Engelse en West-Vlaamse website valt daar inderdaad wat over te lezen, maar de Nederlandse en Duitse website zwijgen erover in alle talen over.

Ook over de erg nipte verkie-

zing wordt op de Nederlandstalige versie niets vermeld. De Engelstalige website vermeldt daarbij zelfs procenten tot twee cijfers na de komma.

De Nederlandstalige site lijkt op deze manier het normaalste: het is er een van een rector zonder truckverleden of nipte overwinning, en dat is geen probleem.

het beleid van Marc Vervenne de afgelopen vier jaar hebben ervaren, en de verlenging van zijn mandaat te verantwoorden valt. Deze week bekijken we het maatschappelijk draagvlak dat de rector al dan niet heeft.

Eind december weet Marc Vervenne of hij er nog vier jaar mag bijdoen als rector van de K.U.Leuven. Tijdens een evaluatieronde worden mensen van zowel binnen als buiten de universiteit bevraagd over hoe zij

AD
FUNDUM
Elke werkdag
tips en info
voor de
student

Bijna 350 cambiogebruikers in Leuven

“700 auto's minder op de baan”

Iedereen heeft het al wel eens een keer meegemaakt. In God-weet-welke stad speelt die ene indie-rockband waarop je al jaren wachtte, maar een concert durft wel eens uitlopen en de laatste trein, die is dan weg. Het openbaar vervoer dekt voorlopig niet alle noden, maar gelukkig zijn er alternatieven voor wie geen dure eigen auto wenst te kopen, maar wel de vrijheid van vervoer nodig heeft.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

Wie niet met de auto naar het werk moet, maar toch af en toe een auto nodig heeft om naar optredens, familie of winkel te gaan, kan sinds enkele jaren beroep doen op de wagens van Cambio, een autodeelsysteem over heel België.

“Het principe is simpel,” zegt Geert Gisquière, manager van Cambio Vlaanderen. “Iedere geregistreerde gebruiker kan op elk moment een wagen reserveren. Meestal is er altijd meteen een wagen beschikbaar, zodat je iets later meteen kunt vertrekken.”

De kracht van het autodeelsys-

teem zit erin dat je de kosten die elke auto met zich meebrengt, verdeelt over verschillende gebruikers. Gisquière: “Heel wat gezinnen hebben één of meerdere wagens vaak voor de deur staan, terwijl die slechts enkele keren per week gebruikt worden. Je betaalt dan de aankoopprijs, belastingen, verzekeringen en onderhoud voor de hele tijd, terwijl die auto ook perfect

KOSTPRIJS

door andere mensen gebruikt kan worden. Bij ons systeem worden die kosten over alle gebruikers verdeeld, wat voordeliger is voor iedereen.” Volgens berekeningen van de organisatie betaalt een gemiddeld gezin 325 euro per maand aan zijn auto. De gemiddelde Cambiogebruiker betaalt iets meer dan een vierde van dat bedrag, ongeveer 90 euro. Maar gaat de vergelijking helemaal op? “Je zal bij ons wel heel wat mensen vinden die de auto minder nodig hebben dan gemiddeld. Maar bij heel wat van hen zien we dat er ook net bewuster

beperkt. Voor wie in meer landelijke streken woont, is de drempel om met het openbaar vervoer bijvoorbeeld te kunnen gaan werken al veel groter. De organisatie beseft dat, maar probeert toch ook alvast projecten op te starten in randgemeenten. Gisquière: “In Leuven hebben we binnen de ring momenteel twee standplaatsen, en nog eens twee op de ring zelf. Naast de standplaats die er nu al is in Kessel-Lo, voeren we momenteel ook onderhandelingen om ook in Heverlee een standplaats te openen. Zodra die klaar is, beginnen we overigens weer naar nieuwe mogelijke plekken te kijken.”

GEITENWOL

Wanneer gekeken wordt naar wie het autodelen gebruikt, valt op te merken dat dat niet enkel geitenwollensokkendragers zijn. Als we kijken naar de motivatie van de chauffeurs, dan zien we heel wat mensen die rijden vanwege het financiële voordeel. De steeds duurder wordende brandstof is daarbij zeker een extra motiverende factor. We zien dat we zo — en via mond-tot-mondreclame — een gebruikersbestand hebben uit alle lagen van de bevolking.

Voor een deel van de gebruikers is ook een ecologisch aspect belangrijk. Momenteel rijden er in Vlaanderen een 73-tal cambiowagens rond, gezamenlijk gebruikt door ongeveer 6300 mensen. Het aantal wagens dat daarmee van de weg blijft, wordt tussen 570 en 870 geschat, ongeveer het tienvoud ervan. “Als je weet dat bijna 20 procent van onze ecologische voetafdruk gaat naar de fabricatie van

binnenkort heel wat modellen rondrijden die minder dan 99 gr/100 km CO₂ uitstoten.

Ook Veto maakt sinds kort gebruik van Cambio. Waar de verdeling van dit blad vroeger gebeurde met wagens van een privéverhuurfirma, gebeurt dat binnenkort met een bestelwagen van het autodeelbedrijf. Zo werkt ook Veto mee aan een bewust omgaan met de auto.

(CHRISTOPH MEEUSSEN)

“Een autodeelauto kost je per maand gemiddeld 90 euro, een gewone 325”

wordt omgegaan met hun autogebruik, waardoor uiteindelijk hun factuur sowieso daalt,” bevestigt Gisquière. Er zijn echter een aantal beperkingen. De belangrijkste ervan is dat het cambiosysteem wellicht niet overal toepasbaar is. Doordat de stad goede alternatieve vervoersmogelijkheden biedt, is het nut van een auto daar sowieso al

wordt omgegaan met hun autogebruik, waardoor uiteindelijk hun factuur sowieso daalt,” bevestigt Gisquière.

Er zijn echter een aantal beperkingen. De belangrijkste ervan is dat het cambiosysteem wellicht niet overal toepasbaar is. Doordat de stad goede alternatieve vervoersmogelijkheden biedt, is het nut van een auto daar sowieso al

Veto vergelijkt (1): spaghetti

Het spaghettiarrest

De vrije markt doet zijn ding, de wereld is een jungle vol keuzes, de informatiekost swingt de pan uit en steeds opnieuw neemt de verdwaasde cliënt de verkeerde keuze. Niet langer: om de vier weken reikt Veto de arme student de hand om hem te redden uit het wrede kapitalisme. Vergelijkend onderzoek van deze week: de zuiverste methode om spaghetti te eten.

BO VANLUCHENE, NELE BRUYNNOOGHE, PIETERJAN BONNE & RUBEN BRUYNNOOGHE |

DOE-HET-ZELVER

De wijsheid ‘wat je zelf doet, doe je beter’ kan wel kloppen, maar iemand vergat ons te waarschuwen voor ongehoord tijdsverlies.

Met een budget van 4,3 euro hadden we genoeg ingrediënten om spaghetti te maken voor meer dan drie personen. Een overschot van vier tomaten en 250 gram spaghetti werd bovendien ons deel. De moeite die we ons hiervoor getroosten is evenwel een flinke opdoffer: zonder wandelafstanden mee te re-

kenen schoven we 35 minuten aan in verscheidene winkels om vervolgens drie kwartier in de keuken te staan. De smaak van zelfvoldoening achteraf wordt bovendien in bedwang gehouden door een gemeen lachende vaat achteraf. Als je vrienden wilt imponeren met je kookkunst - als je die tenminste bezit - is dit een goedkope oplossing, tenzij je natuurlijk zo nodig de opportuniteitskost van de tijdsinvestering wil berekenen.

Gezond kan je deze bereidingswijze wel noemen en met een gemiddelde van minder dan anderhalve euro per persoon kan je over het algemeen genomen niet sukkel-en. De nadelen echter zijn even tal-

rijk aanwezig: een enorm tijdverlies, veel rommel achteraf en een teveel aan ingrediënten.

SPAGHETTI À LA MAMMA

Waar eet men beter dan thuis? Het zou uit het titellied van een soap kunnen komen, maar het is een zin vol waarheid.

Werkwijze: smokkel een doosje spaghetti mee uit de voorraadkast en overhaal je moeder tot het maken van een portie spaghetti-saus, want je mist “die gezonde keuken van thuis toch zo in het verre Leuven”. Uitlopende porties vermijd je door het goedje in te vriezen alvorens te verschepen naar verre studentensteden.

Het smaakt overheerlijk, het kost jezelf geen rotte euro en het is in een haastje klaar. De opkuis blijft beperkt tot een kookpot, een bord en bestek. De ideale oplossing voor een goedkope, snelle hap van kwaliteit!

Tip: ook de moeder van je

vriendin kan hoogstwaarschijnlijk lekkere saus maken.

ALMA

Wat kunnen we nog vertellen over voedsel van de Alma dat de Leuvense student zelf nog niet heeft uitgeschreeuwd?

Neen, spotgoedkoop is 2,60 euro voor een spaghetti niet. De kleine variant die wij ons hebben aangeschaft is wel genoeg om onze maag te vullen, maar uit eigen ervaring weten we ook wel dat het gerecht bereiden in een grootkeuken slechts een minimale inspanning vraagt.

Het aanschuiven in de rij, zowel om het eten te laten opschepen als om het te mogen betalen, varieert enorm naargelang het moment en de Alma waar je gaat eten. Ons kostte het maar een dertigtal seconden op een rustig moment in De Valk, maar die tijd is niet representatief voor een arme klant die verdwaald raakt tijdens één uurdruchte in pakweg Alma 2.

De opkuis achteraf is quasi nihil, de prijs gemiddeld en als het meezit ben je niet al te veel tijd kwijt. Nadelen zijn er ook: niet in elke Alma is er dagelijks spaghetti te krijgen, en die van De Valk zit niet alleen vol met rechtenstudenten, maar sluit bovendien steeds na 14 uur. Een snelle hap rond de avonduren zit er dus niet in.

AFHAALSPAGHETTI

Heb je geen tijd om zelf naar de winkel te gaan en om ingrediënten te kopen? Heb je evenmin zin om

moeders spaghetti in de microgolf-oven te proppen of kan zij gewoon niet goed koken? Voor de luie student is er nog altijd afhaalspaghetti.

Werkwijze: stippel vooraf je route uit. De afstand die je moet lopen van de *takeaway* naar de plaats waar je het opeet, kan zijn invloed hebben op de warmte van de pasta. Denk ook maar niet dat je slierten vol saus naar binnen kan zuigen op een overvolle bus, tenzij je een lady of een vagebond bent.

Dichtst bij het Veto-hoofdkwartier vinden we de Past-à-Porter, vlakbij Fiere Margriet. Naast een woordspeling is er een ruime keuze tussen pasta's en zelfs desserts. Na amper één minuut staan we terug buiten met een dampende pot spaghetti bolognese, een potje gemalen kaas en wegwerpbestek. Qua tijdsduur en smaak is dit een topper, maar het prijskaartje van zes euro maakt dat we hopen ook een gouden *Willy Wonka*-ticket te vinden.

Een lekkere afhaalspaghetti is ideaal tussen twee lessen door. En nog belangrijker: je moet niets afwassen.

BESLUIT

Rekening houdend met de verschillende variabelen die wij hanteerden, kan men zeggen dat spaghetti à la mamma de beste is: spotgoedkoop en vrij snel te bereiden. Wat je smaakpapillen beslissen, is echter niet onze zaak, voor ons part mag papa ook boven de kookpot hangen.

	prijs p.p.	tijdsduur
Spaghetti à la Mamma	Genen rotten frank	10 min
Doe-het-zelver	€1,43	1u22min
Afhaalspaghetti	€6	1min
Alma	€2,60/€3	30sec (kan hevig oplopen)

Verrassende plannen op debat 'Dag van de Mobiliteit'

Tiensestraat winkelwandelstraat?

Drie jaar geleden begon het Universitaire Ziekenhuis Leuven (UZ Leuven) met de organisatie van een jaarlijkse 'dag van de mobiliteit'. De roep om een meer algemeen mobiliteitsplan zorgde ervoor dat ook de K.U.Leuven en de KHLeuven mee op de kar sprongen. De dag eindigde met een debat waarin een aantal erg interessante voorstellen werden geformuleerd.

CHRISTOPH MEEUSSEN & MAUD OEUYEN |

"In het verleden waren er al een aantal mobiliteitsproblemen," meent Joost van Damme, bevoegd coördinator aan het UZ Leuven. "Zo kon je vroeger voor 25 euro per maand parkeren, wat een pak goedkoper is dan een garagebox of parkeerplaats te huren binnen de ring zelf. Een ander probleem dat we hebben aangepakt is de grote stroom studenten die de bushalte

aan Gasthuisberg neemt en dan via de gebouwen zelf naar hun faculteit trok, wat zorgde voor logistieke problemen. Nu vragen we hen af te stappen aan de halte van het Lemmensinstituut."

DEBAT

Hoewel op bepaalde internetsites als Facebook klachtengroepen als paddestoelen uit de grond rezen, bleef de opkomst van studenten veeleer beperkt. Maarten Verbiest is medewerker bij de Dienst Stu-

dentenvoorzieningen van de K.U.Leuven. Hij zag een grote interesse bij de aanwezigen, maar denkt dat het debat pas de aandacht zou kunnen krijgen die het verdient wanneer het binnen de ring zou worden gehouden.

Nochtans werden op het debat een aantal interessante punten aangehaald. Zo pleitten enkele studentenvertegenwoordigers — ten persoonlijke titel — voor een soort joker bij studenten, waarbij ze bij een eerste inbreuk een waarschuwing zouden krijgen met informatie over vaak gemaakte *beginnersfouten*. "Onaanvaardbaar," vond een ander publiekslid, "We geven studenten toch geen vrijbrief zolang ze niet een keer gepakt worden?"

Anderen klaagden de kwaliteit van het wegdek of de signalisatie, terwijl fietskoerier en ervaringsdeskundige Dirk Delvaux pleit voor meer harmonisatie van een aantal regels. Zo vindt hij dat overal (met uitzondering van de Tiensestraat) tweerichtingsverkeer voor fietsers mogelijk moet zijn. En ook het systeem van winkelwandelstraten is te ingewikkeld. In sommige ervan mag je constant fietsen, in andere tussen bepaalde uren, en in sommige helemaal niet.

De politie en stad hebben weet van "vaak verwarrende verkeersborden of andere signalisatie en probeert in de mate van het mogelijke daar iets aan te doen". De klacht over eenduidigheid vinden ze onterecht: "Het is net op vraag

van fietsers dat we hen hebben toegelaten tijdens bepaalde uren. Anders mochten ze er helemaal niet fietsen." Tweerichtingsverkeer voor fietsers veralgemenen noemden ze 'totaal onmogelijk en gevaarlijk.'

TIENSESTRAAT

Het probleem van de Tiensestraat zou wel eens kunnen worden opgelost met een andere denkpiste die de stad aan het bekijken is. Er wordt gedacht er aan om met de heraanleg van het Fochplein — met ondergrondse fietsenparking — de Tiensestraat al dan niet gedeeltelijk om te vormen tot een winkelwandelstraat, met eventueel een fietsstrook en een beperkte toegang voor bijvoorbeeld hotelgasten.

Een laatste voorstel — dat al langer ter tafel ligt — werd ook opnieuw aangehaald: Zone 30 binnen de gehele ring. Vzw Velo reageert alvast positief, gezien zij op enkele jaren een verdubbeling van het aantal fietsers verwachten.

Tiensestraat winkelstraat?

WAS ER NU MAAR EEN
SCHOENENWINKEL IN DE BUURT

Beroepsfietser in Leuven

"Zo'n fietskoerier werkt echt!"

"Met Dirk. Oké, komt in orde. Tot straks!" Fietskoerier Dirk Delvaux stopt de oortjes van zijn handsfree-GSM weg in het GSM-zakje. "Zes euro voor een levering, daarvoor kan je toch geen werknemer, auto, verzekering en benzine betalen?"

JURGEN D'OURS |

Met een knalgeel karretje, wind- en waterdichte kledij, maar vooral met veel *goesting* dokkert sinds april 2008 een fietskoerier over de Leuvense wegen, met zaken als bloemen, brieven en pakjes. Als het moet levert hij binnen de 45 minuten af aan de aan de andere kant van Leuven.

Veto: *Hoe word je fietskoerier in Leuven?*

Dirk Delvaux: «Om bekend te worden, moest ik stevig promotie voeren, met visitekaartjes en een website, maar de meest effectieve

voordelen van een fietskoerier in te zien - al blijft de auto erg hard ingeburgerd.»

«In Leuven zegt zelfs Louis Tobback dat de binnenstad weer dichtslibt. Terwijl ze in hun auto stilstaan, zien mensen mij voorbijrijden. In dat opzicht: hoe meer file, hoe liever! En het is een job met toekomst: in het buitenland zijn er al erg succesvolle projecten.»

RANDONNEUR

Veto: *Hoeveel kilometer leg je af?*

Delvaux: «Dat varieert sterk tussen 20 en 50 km. Maar als ik de hele dag zou fietsen, kan dat verdubbel-

BOETES

Veto: *Ben je al staande gehouden door de politie?*

Delvaux: «Ik houd me steeds meer aan de regels, ook al kloppen ze op bepaalde plekken in het Leuvense niet. Maar dat geeft nog niemand het recht ze te negeren.»

«Zo mag je in de ene straat als fietser in beide richtingen rijden, in de andere niet. Dat is niet volgens de wet. Ik ben ervan overtuigd dat het, behalve voor de Tiensestraat, beter zou zijn om voor fietsers tweerichtingsverkeer toe te laten. Zulke zaken speel ik overigens regelmatig door naar schepen Robbeets (*bevoegd voor Openbare Werken, red.*) in de hoop dat er iets aan gedaan wordt.»

«Graag zou ik aan het begin van het academiejaar meer sensibilisatie zien, en niet meteen boetes. Je moet nieuwe studenten fietsen gewoon laten worden. Weet je, ik moet bijna even vaak mijn remmen dichtgooien voor fietsers als voor auto's.»

«Na die periode moet je je gewoon aan de regels houden, en niet beginnen met petitie rond te sturen. Na Nieuwjaar heb je als student toch geen reden meer om niet te weten wat mag en wat niet, en zeker al niet om door het rood te rijden. De hoogte van de boetes is dan nog een andere zaak. Die zouden naar beneden moeten.»

Gratis (2): Rondhossen met de bus

De weg van de minste moeite

Elke twee weken onderzoekt Veto voor u wat er zoal gratis te rapen valt in Leuven. Wie klaagt er nog over de stijging van de levensduur?

RUBEN BRUYNOOGHE |

Het is zondagavond, een trein laat ons wat verweesd achter te midden van de Leuvense verkeersjungle. Er is geen fiets die ons staat op te wachten en het gewicht van veel te veel spullen die thuis onder bezorgde weeklachten in onze rugzak zijn geramd weegt zwaar op onze zielige schouders. Het regent nog net niet, maar als binnen enkele minuten de hemel sluisen openbarsten zou ons dat niets verbazen. Net wanneer we wat zuchtend en blazend het liefst zouden gaan neerzitten in de goot om daar wat zielig te zitten wezen, tasten we in onze zak. Een rechthoekig object dat onze vingertoppen raakt wijzigt ons humeur gevoelig: een eerder bezoek aan de universiteitshallen heeft ons niet alleen een agenda, maar eveneens een buskaart voor studenten opgeleverd. Jolig lachend met onze kameraden strijden we naar de dichtstbijzijnde bushalte alwaar een hoogst gezellige maar vooral gratis rit naar zowat overal in Leuven staat te wachten.

Dit gigantisch project dat ervoor zorgt dat de bussen in Leuven het hele jaar door bevolkt blijven is natuurlijk niet voor iedereen gratis, elke keer de buskaart voor studenten door het ontwaardingsstelsel glijdt, hangt daar een prijskaartje van 33 cent aan vast. De helft daarvan wordt door de stad Leuven betaald, de andere helft is voor rekening van de onderwijsinstelling waaraan de gebruiker studeert. Jan Paesen, mobiliteitscoördinator van de K.U.Leuven, weet ons te zeggen dat dit jaar naar schatting 1,9 miljoen ontwaardingen zijn geregistreerd bij De Lijn: "Al vanaf het begin van het project in het academiejaar 2000-2001 neemt dit aantal alleen maar toe". Dat dit ten

coste zou gaan van het fietsgebruik wil hij evenwel niet gezegd hebben: er worden steeds meer fietsen verhuurd, de stijgende lijn in busgebruik is dan te verklaren door het stijgende studentenquotum. Bij Velo Leuven zien ze ook weinig andere relevante verklaringen voor dit fenomeen: "Volgens onderzoek van de dienst voor studentenvoorzieningen daalt de fietsbeweging van de Leuvense student, maar toch zien we dat het fietsverhuur steeds toeneemt. Waarschijnlijk willen de studenten hun vervoersmethode kunnen kiezen en selecteren ze dan maar naargelang de omstandigheden. Natuurlijk komen er ook steeds meer studenten in het geheel bij."

ZWARTRIJDEN

De buschauffeurs zelf zien niet al te veel problemen: "Ik rijd even graag rond met studenten als met andere mensen, ze zijn allemaal even sympathiek. Het is inderdaad wel zo dat ik soms niet zo goed begrijp waarom ze op de bus stappen: voor tweehonderd meter is dat toch helemaal niet de moeite? Je zou toch denken dat zo'n jonge mensen een beetje meer energie hebben." Opmerkelijk is dat de laatste tijd steeds meer mensen in de bus nog een kaartje moeten betalen: "Dat zijn dan inderdaad vooral 65-plussers die hun kaartje vergeten zijn, of studenten van buiten Leuven die éénmalig hier de bus nemen, maar ik merk de laatste jaren toch een stijging in aantal."

Controleurs van de Lijn ten slotte zijn algemeen genomen ook tevreden: "Het fraudepercentage is serieus gedaald nu we meer controles hebben ingevoerd, we spreken dan van één tot vier percent zwartrijders"

Wat wij vooral onthouden van dit verhaal is dat we, om ons inschrijvingsgeld terug te krijgen, een goede 3300 busritten zouden moeten ondernemen. Voorlopig staat onze teller nog op negen.

"Hoe meer file, hoe liever!"

reclame zijn de leveringen zelf. Vroeger gaf ik aan de voordeur m'n kaartje af, nu haal ik de pakjes aan de achterdeur bij de magazijnier zelf af. Dan zien mensen: "Zo'n fietskoerier, dat werkt echt!"

«Zo ook gisteren: na een bloedafname kwam de verantwoordelijke zeggen dat ik in de toekomst misschien bloed zou kunnen rondbrengen tussen Gasthuisberg en het Heilig Hartziekenhuis. Mensen beginnen de mogelijkheden en de

en. Maar het is een hobby van me, dus dat valt goed mee. Zo rijd ik bijvoorbeeld liever lang dan snel. Wie- lertoeristen die constant 40 rijden, hou ik niet bij, maar ik zou wel 300 kilometer meer fietsen dan hen. Zoals vorige week, toen ik als *randonneur* nog met Nederlandse fietskoeriers ben gaan fietsen. We legden 380 km af in 24 uur. Het is puur voor het plezier. Ik zal dan ook niet snel iemand aannemen als ik de dispatching zou moeten doen.»

Rudi Vranckx schrijft boek over Irak

“Ik begrijp zoveel mensen die oorlog voeren”

Je zou op den duur gaan denken dat hij zelf de lont aan elk Midden-Oosters kruisvat steekt. Niets is minder waar. Als oorlogsjournalist is Rudi Vranckx (VRT) een bevoorrecht getuige van gruwel en geweld. In Irak maakte hij vrienden en verloor ze weer door haat en kogels. Voor hen schreef hij het boek ‘Stemmen uit de oorlog.’

ERIC LAUREYS |

Veto: *Waarom komt u nu met dit boek?*

Rudi Vranckx: «Omdat volgens mij de oorlog op een keerpunt is gekomen. Persoonlijk wou ik de oorlog afronden in mijn hoofd, er een plaats aan geven. Iedereen die ik in Irak gekend heb, is ofwel dood ofwel vermist ofwel gevlucht. Dat heeft me op een ingrijpende manier geraakt.»

EXHIBITIONISME

«Ik wil duidelijk maken wat oorlog met mensen doet. Ten eerste wil ik dat de mensen de oorlog begrijpen. Wat zijn de gemaakte blunders, hoe moet het nu verder? Tege-

lijkertijd wil ik dat de lezer beseft dat oorlog om mensen draait. Toen ik het bericht hoorde dat één van mijn vrienden (Yassim, red.) was vermoord, begon dit boek vorm te krijgen. Ik wou iets doen met alle mensen die ik daar gekend heb. Ik heb velen gecontacteerd om me brieven te schrijven over hoe zij de oorlog ervoeren.»

«Elk hoofdstuk begint met een foto van diegene waarrond het hoofdstuk draait. Het spijtige is dat ik geen goede foto van Yassim heb. Na heel wat zoekwerk kwam enkel zijn oude pasfotootje bovendrijven. Spijtig, maar ook sprekend voor hem en zijn karakter. Hij was iemand die altijd op de achtergrond bleef.»

«Mensen mogen weten wat die oorlog doet met mensen van ginds, maar ook wat die gedaan heeft met mij. Dat is exhibitionisme van mijn kant. Dit boek is een reflectie van wat ik al twintig jaar doe. Ik denk dat als ik het niet had geschreven, het zeer moeilijk was geweest om opnieuw naar daar te gaan. Ik ben een paar weken geleden naar Kandahar geweest en ik voelde me er als herboren. Eindelijk terug die spanning en die intense manier van leven!»

Veto: *Is het hoofdstuk Irak voor u afgesloten?*

Vranckx: «Zeker niet. Ik zou er nog graag dingen gaan doen. Maar de intensiteit van de oorlog is weg. De aandacht verschuift vooral naar Pakistan en op termijn Iran.»

Veto: *Is het gevaar in Irak dan geweken?*

Vranckx: «Het is afgenomen, maar Irak blijft één van de meest gevaarlijke plekken die men zich kan indenken. Meer en meer Irakezen praten over een eventuele oplossing. Dat betekent dat ze in hun hoofd ruimte hebben gemaakt voor vrede. Een burgeroorlog is echter onvoorspelbaar. Kijk maar naar Libanon waar het geweld af en toe weer opblaait.»

Veto: *Hoe vaak bent u in Irak geweest?*

Vranckx: «Alleen al tijdens de oorlogsjaren was ik er acht maanden als je alles samentelt. Dat is veel, Russische roulette als je erover nadenkt. In vijf jaar Irak zijn er immers meer journalisten vermoord dan in pakweg twintig jaar Vietnam.»

Veto: *Krijg je een dégoût van al die oorlogen?*

Vranckx: «Ja, uiteraard. De eerste zin die ik voor dit boek geschreven had is uiteindelijk de laatste geworden: “Ik ben een handelaar in miserie.” *Fair enough*, maar geen handelaar in oorlog. Er is een Frans gezegde: *Si tous les dégoûtés s'en vont, il n'y a que les dégoûtants qui restent*. Mijn job heeft dus wel degelijk een nuttig effect. En het geeft me iets terug: intensiteit. Angst.»

SPEELGOEDORLOG

Veto: *Is die angst overal dezelfde?*

Vranckx: «Alle oorlogen zijn absoluut verschillend. Als je de intensiteit kent die ik heb meegemaakt in Irak, wordt alles wat daarna komt in een ander perspectief geplaatst. Ik ging bijvoorbeeld naar Libanon

en dat leek voor mij als journalist een speelgoedoorlog. Daar krijg je men strooibriefjes om te vertellen dat er een bom op komst is. In Irak kon je bij wijze van spreken om de vijf minuten gekidnap of onthoofd worden.»

Veto: *Voelt u zich als oorlogscorrespondent soms onkwetsbaar?*

Vranckx: «Dat mag je nooit doen.

“In vijf jaar Irak zijn er immers meer journalisten vermoord dan in pakweg twintig jaar Vietnam”

Mijn allereerste opdracht was in Roemenië. Ik wist totaal niet wat het betekende om journalist te zijn in oorlogstijd. Ik heb er voor het eerst iemand zien doodschieten. Je ziet iemand schieten en iemand vallen. Je denkt dan nog dat je zoals in de films gewoon achter een paal kan gaan staan om veilig te zijn. Toen is ook een collega van de commerciële omroep VTM doodgeschoten op een andere plek. Dan drong die angst echt tot me door. Er is een verschil tussen schrik krijgen en angst hebben. Echte angst heerst in Irak. En echt gevaarlijk was het bijvoorbeeld ook in Kandahar in Zuid-Pakistan. We twijfelden of het wel veilig was om noordelijk te reizen. Toch vatten we de reis aan. De inzittenden van de wagens die de volgende dag vertrokken waren minder fortuinlijk. Zij beslisten om te wachten tot wij op onze bestemming arriveerden, om te zien of de route veilig was. Toen zij gingen werden ze tegengehouden en afgemaakt door Moedjaheddin. Het lot zeker?»

Veto: *Ervaart u in België een leegte?*

Rudi Vranckx: «In omstandigheden die heel cruciaal zijn merk ik dat alles trager begint te gaan. Eens terug hier, kan je niet met zulke intensiteit leven. Hier ben ik altijd met mijn hoofd ergens anders. Ik kan dat moeilijk omschrijven, het is alsof ik hier als een computer in *standby modus* rondloop. Ik heb beide nodig, als ying en yang. Mijn vakanties breng ik door in Umbrië (Italië, red.) waar ik tien jaar geleden een oud krot heb gekocht. Daar is het stil. Ik zit daar, lees en zwijg.»

Veto: *Wat denkt uw familie van uw Irak uitjes?*

Vranckx: «Dit is mijn job, wat me drijft. Het is alles of niks. Ik ben niet getrouwd, maar mijn ouders voelden zeker in het begin mee met mij. Ik denk niet dat dat helemaal went voor hen. Ze weten dat ik echt mijn best doe om veilig te zijn. Oorlogsreporters zijn geen cowboys zoals vaak wordt gedacht. Onze gevarengrens ligt misschien wel iets ver-

der. Vaak gebeuren er dingen waarvan je op het moment zelf niet beseft hoe gevaarlijk het was om op die plek te zijn.»

Veto: *Waarom doen mensen elkaar gruwelijke dingen aan?*

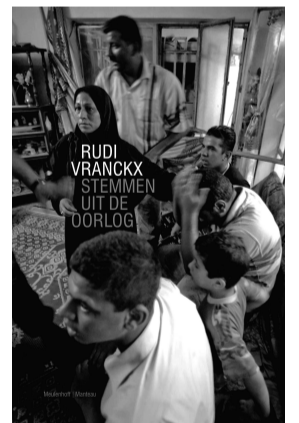
Vranckx: «Dat vraag ik me elke dag af, echt waar. Waarom maken mensen anderen af die ze nog nooit gezien hebben? Waarom gruwel en geweld? Het spijtige is dat ik vaak teveel mensen begrijp die oorlog voeren.»

Veto: *Is het moeilijk om onpartijdig te blijven?*

Vranckx: «De mensen die ik kende waren op geen enkele manier bij militie betrokken. Ze kwamen wel van verschillende achtergronden. Ik had Koerden, Sjiïeten en Soennieten in mijn vriendengroep. Op sommige avonden zaten we allemaal samen in mijn appartement. Zonder elkaar de kop in te slaan welteverstaan. Dat werkte perfect. Toch ben je op een zekere manier ook partijdig, maar dan tegen het geweld dat zich afspeelt. Aan die partijdigheid kan en wil ik niet ontsnappen.»

(CHRISTINE LAUREYS)

Postvak In (3): Andreu el Valenciano

“Wij Spanjaarden zijn zoals we zijn”

Een speciaal volkje, die Spanjaarden. In Leuven zijn ze dan ook makkelijk te herkennen. Niet alleen door hun uiterlijk, maar ook door hun voortdurend geratel op straat, hun enthousiasme en de feeststemming die altijd aanwezig is.

BET BOSSELAERS |

Andreu el Valenciano: «Ik werk al zes maanden in een bedrijf in Tienen, maar het leek me beter me in Leuven te vestigen. Tienen is immers klein en er valt minder te beleven. Ik ben industrieel ingenieur van opleiding en werk op een afdeling waar ze — en nu ga je zeker lachen — ruitenwissers ontwerpen. Schrijf maar op dat je het heel interessant vindt!»

Veto: *Je bent dus geen ‘echte’ Erasmusser?*

Andreu: «Het is een soort ‘private’ Erasmus, ik ben hier met de Leonardo-beurs. Met het werk dat ik hier doe, beëindig ik mijn opleiding.»

Veto: *Heb je het naar je zin in Leuven?*

Andreu: «Enorm. De eerste dag dat ik hier was, zocht ik een kot en een jongen nam me mee naar zijn huis en legde me meteen uit hoe

kotnet werkte, zodat ik op die manier verder kon zoeken. Iedereen was zo vriendelijk, dat vond ik geweldig.»

Veto: *Hoe goed is je Nederlands?*

Andreu: «Ik ken ‘danku’, ‘alstublieft’ en ‘dinsdag’, ‘woensdag’. Dan te weten dat ik de dagen van de week ken omdat ik m’n treinpas moet invullen. Ik heb vooral moeite met de klemtonen; die verschillen erg van het Spaans.»

Veto: *Spanjaarden in Leuven geven vaak de indruk ‘samen te klitten’. Hoe komt dat?*

Andreu: «Dat komt vooral omdat wij Spanjaarden een manier hebben van uitgaan, van bepaalde din-

gen doen, die erg de onze is. Anderen vinden dat vaak raar. We blijven graag plakken tot in de vroege uurtjes, maar ik heb een aantal Franse vrienden die gewoon om twee uur naar huis gaan en veel meer ‘georganiseerd’ zijn. We zijn gewoon zoals we zijn.»

BIER

Dat Andreu een typische Spanjaard is, steekt hij dus niet onder stoelen of banken.

Andreu: «Ik pas me ook niet aan aan het Belgische etensuur. Voor mij geldt nog steeds 23:00 voor het avondeten (*lacht*). Wat ik wel kan zeggen over België is dat het bier

en de chocolade hier geweldig zijn. De mensen zijn ook minder gesloten dan ik gedacht had.»

Veto: *Mis je je thuisstad Valencia?*

Andreu: «Uiteraard mis ik Valencia. Leuven bevalt me zeer, maar de zon en het strand van Spanje zijn onvervangbaar.»

Veto: *Wat wil je van België gezien hebben op deze zes maanden?*

Andreu: «Elk weekend ga ik naar Brussel, daar heb ik een paar vrienden wonen. Leuven is immers maar ‘leeg’ tijdens de weekends en omdat dat de enige vrije tijd is die ik hier heb, wil ik ervan profiteren om alles gezien te hebben. Antwerpen wil ik ook zeker nog bezoeken. Bovendien blijken alle goede rockconcerten daar plaats te vinden, het lijkt wel de hoofdstad van Europa. In Brugge ben ik al geweest, maar dat vond ik te toeristisch en eerder kitscherig.»

De Tijd speelt 'Auster/it don't mean a thing if it ain't got that swing' "Voor mij is dit ook een verhaal"

Twee volle jaren ploeterden Jurgen Delnaet en Rosa Vandervost in het werk van de Amerikaanse schrijver Paul Auster. Vorige week brachten deze acteurs met 'Auster/it don't mean a thing if it ain't got that swing' een eigen interpretatie van zijn oeuvre.

JEROEN DEBLAERE |

Wie zich bij het binnengaan van de zaal verlekend had op een traditioneel toneelstuk zal ongetwijfeld ontvreden naar huis gegaan zijn. Het

stuk opent met een lange opsomming van artiesten en hun sterfdatum. Dan al beseft de toeschouwer dat hij zijn ambities om "het verhaal" te begrijpen mag overbergen. In plaats van een coherent

geheel met interessante plotwendingen, enkele liefdesverwikkelingen en een gelukkige afloop serveert het Antwerpse gezelschap *De Tijd* ons een aaneenrijging van verhalen. Het ene verhaal na het andere wordt op ons afgevuurd; van een onnozele grap over een anekdote uit het leven van Kafka tot een telefoongesprek tussen oud-geliefden. Soms brengen beide acteurs slechts

fragmenten of aanzetten, dan weer laten ze toe wat langer te vertellen.

POSTMODERN

Delnaet en Vandervost wijzen er ons voortdurend op dat wat ze brengen verhalen zijn. Opmerkingen als: "vertel nu toch gewoon het verhaal" zijn schering en inslag. Deze taal- en verhaalgevoeligheid speelt een belangrijke rol in het

stuk dat beide acteurs opvoeren. Meer zelfs, het is het uitgangspunt van de achterliggende filosofie. In een van de verhalen zit de gedachte dat het leven van de gewone mens — van jou en mij — ook maar een verhaal is; een vertelling die enkel vrienden en familie na je overlijden slechts met moeite onthouden. De absurde, doch komische oplossing is het aangaan van een biografieverzekering waardoor je verhaal eeuwig blijft leven.

Het mag duidelijk zijn dat dit stuk doordrenkt is van een postmoderne visie op het leven en de werkelijkheid. Niet alleen de klemtoon op het verhaal *an sich* is hier een goed voorbeeld van, ook het bijna programmatische mengen van hoge cultuurvormen met populaire cultuur past perfect binnen die postmoderne traditie.

PASSÉ

Die postmoderne traditie kan evenwel een bron van ergernis zijn, want erg vernieuwend zijn die opvattingen al lang niet meer. Toegegeven, Paul Auster is een postmodern schrijver en het is dus moeilijk om er iets anders mee te gaan doen. Het moet echter toch mogelijk zijn voor een toneelgezelschap als *De Tijd* om met het werk van Auster iets anders te doen dan het toepassen van enkele postmoderne theatertrucs. Wanneer beide acteurs tijdens het stuk glaasjes porto aan het publiek uitdelen om zo de barrière tussen acteur en publiek te doorbreken, is dat niet echt wereldschokkend. Dergelijke verplichte nummertjes zijn niet meer innovatief, waardoor het er soms gaat op lijken dat het stuk gemaakt is volgens een handleiding voor postmodern theater. Dat kan storend werken.

Door het verhaal te thematiseren, krijgt het hele stuk — maar eigenlijk ook het oeuvre van Auster — een steriele indruk. De verhalen die verteld worden, doen er niet toe; ze worden gebruikt om na te denken over wat een verhaal is. Als kijker kan je nooit écht geraakt worden, want nog voor je emoties aangesproken worden, besef je al: dit is maar een verhaal.

Daartegenover staat dat de zware thematiek goed afgewisseld wordt met grappige passages. Door de lichte toon is het geheel goed verteerbaar. Bovendien zijn Delnaet en Vandervost rasvertellers. Ze kunnen als geen ander met weinig woorden een situatie tot leven wekken.

De Tijd is er met dit toneelstuk zeker in geslaagd de teksten van Auster te vertalen naar het toneel. Of het anno 2008 de toeschouwer nog heeft kunnen verrassen, is echter een ander verhaal.

Een vervolgverhaal door Pieter Fannes

Veto zoekt constant nieuwe medewerkers.

Bezoek zeker onze website, en zie op welke manieren je als vrijwilliger kan helpen.

www.veto.be

De eind in Piet Piryns

“We probeerden naar de maan te grijpen”

Piet Piryns draait al lang mee in de journalistiek. Eerst bij Humo, De Morgen en Vrij Nederland, nu bij Knack. Wordt aange- steld als biograaf van Hugo Claus. Zaterdag te gast op het Feest in de Boekerij in de Leuvense stadsbibliotheek Tweebronnen. Even na tienden wandelt Piryns café De Blauwe Schuit binnen. “Verhuizen we naar de rokershoek?”

TOM DEMEYER & KEN LAMBEETS |

Veto: Bent u hier al vaker geweest?

Piet Piryns: «Ik zou de weg zelfs geblinddoekt kunnen vinden. Toen Herman de Coninck na zijn studies nog enkele jaren in Leuven bleef wonen, spraken we altijd hier af. Hij had er zijn stamkroeg van gemaakt.»

“We hadden de Hollandse shit niet meer nodig, plots hadden we onze eigen shit”

Veto: Waar is uw liefde voor literatuur ontstaan?

Piryns: «In mijn tijd mocht je Claus niet lezen, maar op de leeslijst van mijn leraar in de poësis stond wel De Verwondering, en de poëziebloemlezing Nieuwe Griffels, Schone Leien van Paul Rodenko. Je moet de juiste leermeester treffen en ik

wel twee meter lang plakten. Uiteindelijk bleek dat een interview te worden.»

SLAAGKANS

Veto: Wat is u het meest bijgebleven van uw verblijf bij Humo?

Piryns: «Goh, nu moet ik even geschiedenisles geven. Humo surfte in die periode heel erg mee op de be-

150.000 exemplaren. Er werkten vijf redacteurs, waaronder hijzelf. In al zijn onschuld en naïviteit re- de- neerde Herman dat bij zijn vertrek het nieuwe literaire tijdschrift een oplage van 30.000 bladen zou hebben.»

«We leven in een klein taalge- bied. Wat je ook doet, het zal je nooit lukken om tegelijkertijd in Neder- land en Vlaanderen gelezen te wor- den. De kloof tussen die twee cul- turen wordt altijd groter. Vergelijk maar eens de boekentiptien van *De Haagse Post* met die van *Knack* of *Humo*. Dat zijn twee verschillende werelden. Een blad als het *NWT* had enkel slaagkansen als het die kloof wist te overbruggen. Dat is ons nooit gelukt.»

Veto: Vroeger was de kloof tussen het Vlaamse en het Nederlandse taalge- bied wel kleiner.

Piryns: «De televisie heeft de kloof uitgediept. Toen ik in Leuven stu- deerde, paradeerde een bepaald deel van de studentenpopulatie met *Vrij Nederland* — dat blad was een statussymbool. 40 procent van de Vlamingen keek naar Nederlandse programma's. *Humo* had op een be- paald moment drie correspon- denten in Hilversum. Het breekpunt kwam er in '89 met de oprichting

enkel Verhulst, Lanoye en Hemme- rechts een beetje. Rik Torfs kan in een string of in een luipaardvel rondlopen op de Grote Markt in Breda rondlopen, niemand zal weten wie hij is. Zo weet hier even- min iemand wie Pauwe en Witte- man zijn.»

PARADOX

Veto: ‘Geen sonnet heeft ooit de koers van de geschiedenis verlegd’ schrijft Erwin Mortier. Ook literatuurwe- tenschapper William Marx heeft het wel eens over het einde van de litera- tuur. Doet literatuur er nog toe?

Piryns: «Literatuur is zo oud als de straat. Na Auschwitz worden geen romans meer geschreven, was de kreet in 1945. Natuurlijk zal litera- tuur de wereld niet veranderen. Zal kunst de wereld redden? Alleen al

binatie van het ordinaire en het ver- hevene. Daar vertel ik niets nieuws mee. Zullen we nog een pintje be- stellen?»

Veto: De oudere generatie schrijvers verdwijnt stilaan.

Piryns: Nog twee harde winters of twee hete zomers en ze is weg.

Veto: Waar ligt volgens u de toekomst?

Piryns: «In Vlaanderen is er met onder meer Verhulst en Mortier veel talent aanwezig. Ook in de poëzie staan we er goed voor. Soms vlei ik mezelf met de gedachte dat het *NWT* daar een grote rol in heeft ge- speeld. Van Tom Lanoye tot Charles Duval en Bernard Dewulf tot noem ze allemaal maar op. Als laborator- ium en proeftuin was het *NWT* erg belangrijk. Nu is zo een proeftuin overbodig geworden. Wie schrijft

“Ik wacht op de eerste jonge schrijver die iets lelijks over Tom Lanoye zegt”

de nuttelosheid die kunst met zich meedraagt, kan de wereld redden. Met geëngageerde literatuur moet je uitkijken: boodschappen doe je in de supermarkt en niet in romans. Maar dat betekent niet dat ze ons niets kunnen leren over de mense- lijke conditie en samenleving.»

PROEFTUIN

Veto: Het afgelopen jaar zijn Hugo Claus en Jan Wolkers gestorven. Plots roepen veel mensen dat Hugo Claus de grootste schrijver ooit was.

Piryns: «Claus is heel zijn leven lang bewonderd en verguisd. Ik weet niet of hij de grootste Vlaamse schrijver ooit was, ook al bevindt hij zich in het rijtje van Van Ostaijen, Elsscho en Boon. Wordt Hugo binnen tien jaar nog gelezen? Met een paar van zijn boeken behoort hij tot de abso- lute top. Ik kan toch wel zeven à acht absolute hoogtepunten noemen.»

die schrijft en daarmee uit.»

Veto: Mis je geen revolutionairen in het huidige literatuurlandschap? Niemand lijkt zich nog af te zetten tegen de gevestigde waarden.

Piryns: «De vadermoord zoals ten tijde van de Vijftigers is nog niet in- gezet. Tegen Claus heeft niemand zich ooit afgezet. Ik wacht nog altijd op de eerste jonge schrijver die een lelijk woord over Lanoye durft zeg- gen. Ze durven niet, ze kijken wel uit.»

Veto: Zou dat niet te maken hebben met druk vanuit de uitgeverwereld zelf?

Piryns: «De uitgeverwereld onder- scheidt zich in niets van de rest van de samenleving. Ze is vermarke- teerd tot en met, maar dat belet niet dat ook moeilijker verkoopbare schrijvers een uitgever vinden. Je kunt met lede ogen aanzien hoe straks op de boekenbeurs stapels

“Ik weet niet of Hugo Claus de grootste Vlaamse schrijver was”

«Wie er na zijn dood allemaal zijn beste vrienden zijn geworden, dat weet ik niet. De doden hebben altijd ongelijk. Komt ervan, dan moet je maar niet sterven.»

Veto: Is het niet ontegenzeggelijk moeilijk om een biografie over Claus te schrij- ven? Hij liegt constant.

Piryns: «Ik zal waarheid en dichtung niet altijd van elkaar kunnen scheiden. Ik denk dat ik soms gewoon drie versies naast elkaar zal leggen en de keuze aan de lezer overlaet. Ik zal niet altijd volgens het boekje van de biograaf werken. Hugo heeft meer dan één leugen ver- told. Hugo loog de waarheid. Het was een deel van zijn persoon en dat zal ik zo laten blijken.»

Veto: Wat is uw favoriete werk van Claus?

Piryns: «Ik schat Claus' poëzie hoger in dan zijn romans of toneelstukken. Er wordt te weinig aandacht besteed aan zijn latere werk. Dat was milder van toon en kende zelfs enige teder- heid. Bundels als 'De Sporen' of 'Wreed geluk' zijn schitterend. Er blijven natuurlijk nog enkele steen- goede romans over, maar Hugo heeft evenzeer veel rotzooi geschre- ven. Hij leefde in die vreemde com-

Piet Huysentruyten, vaginaboeken, *Hoe leer ik mijn hond de trap aflo- pen*, gevulde Bulgaarse soepen en Rik Torfs allemaal zullen verkopen.»

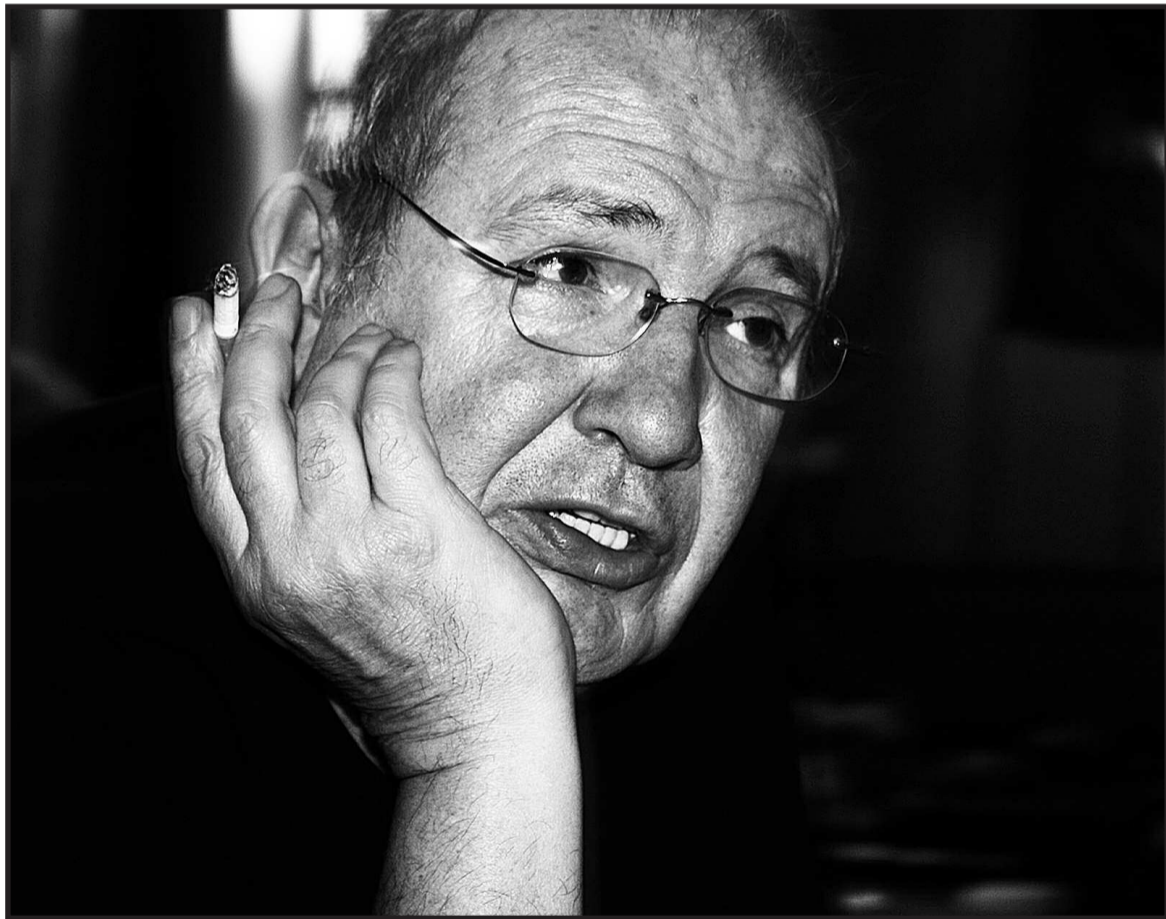
Veto: U heeft veel uiteenlopende din- gen geschreven. U bent zo'n beetje een duizendpoot.

Piryns: «De eend is ook zo'n beest. Hij kan alles een beetje maar niets echt goed. Een beetje trappelen met die poten, tot daar aan toe., maar echt zwemmen kun je dat niet noem- men. Vliegen is ook niet zijn sterkste kant. En als hij loopt, dan waggelt hij.»

Veto: Is dat niet wat te bescheiden?

Piryns: «Ik kon wel goed interview- en. En ach, zo slecht was het nu ook weer niet in die journalistiek. Politiek interesseerde mij altijd in dezelfde mate als literatuur en voetballen mij interesseerde. Ik heb wel een paar blinde vlekken. Zo kan ik geen molecuul van een atoom onderscheiden, zelfs met apparatuur erbij. Mijn belangstelling was nogal breed, en dat amuseerde mij. Beetje wispelturig, beetje oppervlakkig.»

Het volledige interview vindt u later deze week terug op onze website: www.veto.be

(AN MOERENHOUT)

kwam er twee tegen: eerst hem en later Herman.»

Veto: Voor *Humo* interviewde u vaak samen met Herman de Coninck. Hoe vulden jullie elkaar aan?

Piryns: «Wanneer ik nu nog eens zo een interview lees, valt me op dat Herman meestal de inleiding schreef. Hij had daar een soort van *aisance* in, je herkent die pen van Herman wel.»

«Ken je die grap van de flikken? De ene kan lezen en de andere kan schrijven. Wij maakten daarvan 'de ene heeft een kater en de andere heeft geen kater'. Ik heb vaak de neiging om een gesprek naar mij toe te trekken. Herman was veel rustiger en afwachtender in zijn manier van interviewen. Hij bereidde de inter- views beter voor. Tijdens het ge- sprek zelf was hij meer timide.»

«Ik herinner me dat we samen bij Herman thuis alles met schaar en lijmpot op rollen behangpapier van

werd Kopland gepubliceerd. Er werd altijd op gehamerd om niet te elitair te zijn. Literatuur mocht, maar ze moest bekend zijn.»

Veto: Nadien stonden jullie samen aan de wieg van het ondertussen op- gedoekte *Nieuw Wereld Tijdschrift* (*NWT*). Is er vandaag nood aan een toegankelijk literair-cultureel tijdschrift zoals het *NWT* dat pogde te zijn?

“Boodschappen doe je in de supermarkt, niet in romans”

Piryns: «Wij probeerden naar de maan te grijpen. De eeuwige droom van Herman was een kruisbestui- ving tussen literatuur en jour- nalistiek te creëren. We zijn nooit verder geraakt dan een oplage van 6.000 à 7.000 exemplaren. Herman had de verkeerde rekensom ge- maakt. *Humo* had een oplage van

van *VTM*. We hadden de Hollandse shit niet meer nodig, plots hadden we onze eigen shit. Die paradox tref je overal aan. Hoe globaler de wereld, hoe provincialer de cultuur. In tijden van internet is de provinci- ale reflex veel groter dan in de tijden van de telegraaf en de postduiven. De dorpspomp is het centrum van de wereld.»

Veto: Fungeerde een schrijver als

Hugo Claus dan niet als brugfiguur tussen beide taalgebieden?

Piryns: «Claus was de uitzondering die de regel bevestigde. Als kosmo- politische schrijver ging hij eerst naar Parijs, daarna naar de Cinecittà in Italië. Als eminent Vlaams schrij- ver was hij wél in Nederland aanwe- zig. Tegenwoordig kennen ze daar

Aanstormend talent (2): Jokke Vanderlinden

Vliegende superhelden

Elke week neemt Veto een duik in de Leuvense visvijver van jonge artistieke beloften. Talent van formaat is Jokke Vanderlinden, zowaar een circusartiest. Heel Europa mocht 'Trampoline Mission 3' al aanschouwen en nu is er 'Rhythm & Beast', de nieuwe voorstelling van Le Bo Trio.

ELISABETH DE SCHUTTER & HERLINDE HIELE |

Jokke Vanderlinden begon bij Cirkus in Beweging, de Leuvense circusschool. Met de productie-groep WirWar en in de sambafanfare Lokomotiv volgden de eerste podiumervaringen. Na de middelbare school besloot hij zijn kans te wagen in de École Supérieure des Arts du Cirque (ESAC). Hij slaagde voor de zware ingangsexamens en in deze prestigieuze 'circusuniversiteit' leerde hij Benjamin Eugène en Mikaël Vienot kennen. De ene trampolinist, de andere acrobaat en Jokke als jongleur, samen goed voor het gezelschap Le Bo Trio. Bij Cirqu'lation Locale zetten ze hun eerste voorstelling op poten: *Trampoline Mission 3*. Als vliegende superhelden brengen ze een unieke combinatie van jongleren, luchtacrobatie en straattheater. Na drie jaar toeren door Europa voert Le Bo Trio deze maand de laatste *Trampoline Mission 3* op. Vorig

jaar staken ze immers een nieuwe voorstelling in elkaar. *Rhythm & Beast* is meer van hetzelfde, maar dan absurder met futuristische holbewoners als personages.

Veto: Hoe begin je aan een voorstelling?

Jokke Vanderlinden: «Je vertrekt van een aantal basisgegevens, bijvoorbeeld de techniek. In ons geval geeft de combinatie van jongleren, trampoline en acrobatie een bepaalde energie. Van daaruit gaan we beginnen spelen; ritmes en gekke personages uitproberen. We improviseren en als we merken dat iets werkt, bouwen we daarop verder. Zo beginnen we dan hele kleine stukjes techniek aaneen te rijgen, waarbij timing en precisie uiteraard van onvoorstelbaar belang zijn.»

Veto: Wat zijn je toekomstplannen?

Vanderlinden: «Ik heb heel veel zin om als circusartiest verder te gaan. Ik wil graag nog sociale projecten op gang zetten en zit echt vol ideeën. Nu ben ik bijvoorbeeld bezig met *artBOEM!*, *the Circus-*

(Christine Laureys)

Party-Experience. Dat is een circusfuij, bedoeld om jongeren met circus te laten kennismaken. Een van mijn dromen is om ooit met een bus te gaan rondtrekken in Zuid-Europa en nog verder, om in elk dorp een voorstelling en workshops te geven voor die kinderen daar.»

Veto: Waarom ben je circusartiest geworden?

Vanderlinden: «Circus staat voor mij in de eerste plaats voor plezier maken, de mensen doen

lachen en een leuk moment laten beleven. Daarnaast kan je ook een verhaal vertellen. Net als andere podiumkunsten is circus een belangrijk medium om een boodschap over te brengen. Maatschappelijke thema's hoeven niet alleen in politieke partijen ter sprake te komen. Het mag ook niet te zwaar worden natuurlijk. Een boodschap doorgeven is een pluspunt, maar niet echt een must voor mij.»

«Op een podium willen staan heeft altijd wel iets weg van

(twijfelt) egotripperij? Ik zeg niet dat ik een egotripper ben, maar ik heb toch wel graag dat de mensen naar mij kijken en waaw zeggen. Op een podium staan en achteraf applaus krijgen, dat geeft echt superveel voldoening.»

Aanschouw dit mooie drietal op www.lebotrio.be en laat je overweldigen door circusacts op 17 oktober in de Lido (www.artboem.be).

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Filmfirmament |

Young@heart

Zelfs met een band met een gemiddelde leeftijd van 82 jaar kan een muziekdocumentaire als 'Young@heart' toch smaken. Rock 'n' roll waar je daadwerkelijk elk woord van verstaat en dat met veel schuwng, zoals enkel deze senioren dat kunnen brengen. Zij proberen zich aan te sluiten bij het gedachtegoed van onze generatie. Use it or lose it is dan ook één van de grondprincipes uitgedragen door dit ludieke koor.

SILKE LOOMANS |

Regisseur Stephen Walker is duidelijk sterk onder de indruk geraakt van *Young@heart* en maakte daarom deze documentaire, waarmee hij de kijker van hetzelfde oordeel over dit koor wil overtuigen. Hij volgt hen tijdens de voorbereiding voor hun uitverkocht concert. Zes weken lang wordt er naar lieve lust gerepeteerd onder leiding van de sympathieke Bob Cilman, een vijftiger die de senioren met hart en ziel dirigeert. Hun *playlist* bestaat uit oude klassiekers, maar Bob probeert hen met veel doorzettingsvermogen ook warm te maken voor nummers die niet dateren van hun generatie.

De groepsleden, die duidelijk een familie vormen, delen lief en

leed, ook met de kijker. Door regelmatig in te zoomen op het leven van enkelingen uit de groep wordt het duidelijk waarom dit koor bestaat. Hoewel het gaat om een zeer diverse groep, hebben ze allemaal iets gemeen: een sterke motivatie om niet toe te geven aan hun leeftijd, zoals de titel al suggereert. In telkens maar enkele minuten tijd leer je elk lid kennen en respecteer je hun vaak ietwat vreemdsoortige kijk op het leven. Bovendien krijgt de kijker veel minder schrik om zelf oud te worden.

Natuurlijk kampt een dergelijk koor ook wel met problemen: gezondheidskwalen zijn op deze leeftijd geen uitzondering en ook het geheugen wil niet meer altijd mee. Een lied brengen waar wel 71 keer het woord *can* in voor-

komt is niet voor iedereen een eenvoudige opdracht. Deze problemen worden vaak leuk in beeld gebracht. Toch krijg je soms het gevoel dat je even naar een typische Amerikaanse realityreeks kijkt. Sterfgevallen of ziektes zullen de kijker toch treffen, hoewel die al lang beseftte dat het om een documentaire met senioren ging. Alsook vele andere scènes zullen blijven, zoals Fred Knittle's uitvoering van Coldplay's *Fix you*.

De meer aangrijpende interviews of momenten worden wel snel afgewisseld met een lichtere toon van filmen die je verder meeneemt in het dagelijks gebeuren, waardoor het geheel op een echte speelfilm lijkt. Ook wordt de *reality* wel eens onderbroken door videoclippen, die het soms wat overbelichte geheel wat kleurrijker maken.

Young @ heart lijkt uniek in het genre van de muziekdocumentaire, zelfs al is het concept hetzelfde. Hoewel de humor vaak te zeer lijkt uitgelokt door interviews, zijn het dagelijkse gebeuren en de spontane opmerkingen van de zangers erg komisch.

De documentaire loodst je moeiteloos door de tijd heen tot het *moment suprême*, het langverwachte concert. *Young @ heart* is de documentaire die entertaint en ook beklijft. Stephen Walker vond terecht dat dit verhaal verteld moest worden.

Steekkaart

Regie: Stephen Walker
Cast: Bob Cilman, Bob Salvini,
Fred Knittle, Eileen Hall
Duur: 107 min.

Release: 24/10/2008

Kort: Oma's aan de top van de affiche

studio
LEUVEN

Inter Pares (2): Alfa vs Medica

“Het mag niet te ver gaan”

Preses ben je niet alleen. Om dat even in de verf te zetten, nodigt Veto om de twee weken enkele onder de velen uit voor een pittige babbel of gewoon een vertrouwelijk gesprek. Deze week is het de beurt aan Alfa (Celine Brantegem) en Medica (Ben Van Bylen).

KIM VAN DE PERRE |

Veto: *Waarom zouden studenten zich volgens jullie moeten laten dopen?*

Celine Brantegem: «Wie niet gedoopt is, behoort ook tot onze studentenkring, maar degenen die zich hebben laten dopen behoren vaak tot een echte kring. Z*^e zijn meer een vriendengroep binnen de eerstejaars.»

Ben Van Bylen: «Het geeft de studenten van het eerste jaar ook de kans om elkaar in totaal andere omstandigheden te leren kennen. Ons onthaalweekend is beperkt qua plaatsen, maar bij de doop wordt dit ruimschoots gecompenseerd. Het groepsgevoel wordt door de doop enorm versterkt.»

Celine: «Het is belangrijk om elkaar er als vrienden door te halen. De hele studentendoop draait eigenlijk rond vriendschap en het beter leren kennen van de medestudent.»

Veto: *Moet er bij jullie ook eerst aan de schachtenverkoop meegedaan worden?*

Ben: «Nee, bij ons is zowel de schachtenverkoop als de doop vrijblijvend en zijn beiden van elkaar losgekoppeld. Er zijn vorig jaar 20 schachten verkocht, terwijl de doop toch steeds op zo'n 150 personen kan rekenen. Er wordt wel van de schachten die zich laten verkopen

verwacht mee te doen aan de doop.»

Celine: «Wij hebben wel de gewoonte dat je je eerst moet laten verkopen. Over twee weken is de schachtenverkoop, de donderdag daarna de cantusdoop en de week daarop de doop. Ik ben zelf ook nog schacht geweest en vond dat toen wel grappig. Zolang de dingen nog een beetje normaal blijven is daar niets mis mee. Het maakt het gebeuren van de doop zelf ook wat langer, die is dan niet gewoon even 'een moment'.»

Veto: *Wat houdt de studentendoop in jullie kringen in?*

Celine: «Er zijn twee delen. Eerst moet je overdag, meestal verkleed volgens een bepaald thema, door heel Leuven een aantal opdrachten doen. 's Avonds is dan de "vuile doop," waar de studenten echt vuil worden. Het concept draait dan niet meer rond de opdrachten maar puur rond de viezigheid. Vaak gaan we daarna nog iets drinken om in een goede sfeer af te sluiten.»

Ben: «Bij ons wordt er rond 20u00 's avonds op een plaats in Leuven afgesproken, waarbij de studenten samenkomen en in groepjes verdeeld worden. Daarna wordt heel Leuven doorkruist, terwijl de klas-sieke doopopdrachten uitgevoerd worden. De doop eindigt rond middernacht, waarna iedereen richting Doc's Bar trekt om er zijn doop-

akte op te halen. De doopcantus valt bij ons enkele weken later.»

Veto: *Soms kan een studentendoop bij bepaalde kringen nogal ver gaan. Wat denken jullie hier zelf over?*

Ben: «Wij hebben richtlijnen die zulke toestanden niet toelaten. Ik ben ervan overtuigd dat de doop in de eerste plaats iets moet zijn waar mensen achteraf van kunnen zeggen dat ze zich geamuseerd hebben en dat ze een fijne avond beleefd hebben.»

Celine: «Ja, het moet leuk blijven. Het mag vuil zijn, maar je moet je er ook goed bij voelen. De doop is er ook meer voor de studenten dan voor ons, we proberen er echt op te letten dat het niet te ver gaat.»

Veto: *Dikwijls is vernedering een van de hoofdingrediënten van een studentendoop.*

Celine: «Dat moet zeker binnen de perken gehouden worden, wij mogen er wel mee lachen, maar de studenten echt uitlachen dat ze zich slecht gaan voelen is niet fijn.»

Ben: «Er moet door de doopmeesters zelf beslist worden of er te ver gegaan wordt in bepaalde zaken, maar tot nog toe waren hier nog geen problemen of klachten over.»

Celine: «De studenten zitten nadien ook nog in hun kring. Het is de bedoeling dat we ervoor zorgen dat ze naar onze activiteiten komen. Als ze zich bij de doop al niet goed voelen zijn ze niet meer gemotiveerd om nog deel te nemen aan onze activiteiten.»

Veto: *Hebben jullie nog tips voor el-*

kaar?

Celine: «Het belangrijkste aan een doop is dat de studenten een band creëren, probeer hen elkaar te laten leren kennen.»

Ben: «Probeer het vooral luchtig te houden en leer de eerstejaars hun doop te relativiseren. Maak er gewoon een leuke avond van.»

Veto: *Dienen jullie gedoopten in spe*

zich mentaal voor te bereiden?

Ben: «Uiteraard! Dat het leuk gaat worden, staat nu al vast. Maar toch moet de doop iets blijven waarbij je als eerstejaars kapot gaat aan de stress en zenuwen, om dan achteraf gezellig een pint te gaan drinken in Doc's Bar.»

Celine: «Ze hoeven alleszins niets te vrezen.»

(ANDREW SNOWBALL)

 Maastricht University *Leading in Learning!*

Visit our Master's Meeting

25 October 2008

- Arts & Culture
- Behavioural & Political Sciences
- Business & Economics
- Computer Sciences
- Health & Life Sciences
- Law

www.unimaas.nl/mastersmeeting

Excellent master's programmes with a strong international dimension!

Extra:
Workshop
Personal Branding
The Beginnings...

Verklede standbeelden

Door
Christine Laureys

Onder de toga (3): Paul Broos (geneeskunde) “Met Cliff Richard op het podium”

Elke week legt een professor zijn toga af, samen met een verklaring van zijn goede smaak. Zonder ambtskleed zijn academici immers sneller geraakt en dat is net waar het om draait als Veto hen vraagt welke kunst of cultuur hen kan vervoeren. Deze week doet Paul Broos het zonder toga.

IDE SMETS & WOUTER DHAESE |

Veto: Welke kunstvormen kunnen u beroeren?

Paul Broos: «Wat literatuur betreft, heb ik de laatste jaren vooral beroepshalve boeken gelezen. Daar kan ik dus niet zo veel over zeggen. Een kunstvorm die me nog steeds beroert is de klassieke schilderkunst. Als Antwerpenaar voel ik me zeer sterk aangetrokken tot Rubens en Van Dijk. Ik vind dat niet de absolute grote kunst, maar ondertussen ben ik toch al een tiental keer in het Rubenshuis in Antwerpen geweest. Iemand wiens werk en persoonlijkheid ik verder bewonder, is

Ensor. Elke minder goede dag aan zee ga ik naar het Ensormuseum. Twee jaar geleden vond daar de Beaufort tentoonstelling plaats met onder andere een fameuze spin over het graf van Ensor, een beeldhouwwerk dat een grote indruk op me heeft gemaakt.»

«De volgende kunststap is muziek. Zelf ben ik een klassieke opleiding piano gestart, maar nooit een klassiek pianist geweest. Ik speelde wel in een orkest als basgitarist en kon ook behoorlijk goed overweg met gitaar en tenorsaxofoon. Dat is ondertussen volledig verleden tijd. Sinds '65 heb ik die instrumenten niet meer aangeraakt.»

Veto: Waarom hebt u in '65 de muziekwereld achter u gelaten, en hebt u voluit voor geneeskunde gekozen?

Broos: «Op het einde van de middelbare school en in mijn kandidatuurjaren speelde ik nog semi-professioneel in een orkest. Toen stond ik voor de keuze: het was het één of het ander. Je kunt niet een goede student zijn en ook nog een goede dokter en anderzijds een subtop muzikant. (aarzelt) Ik moest een keuze maken en wie weet heb ik wel verkeerd gekozen. Misschien had ik beter verder met Cliff Richard en Johnny Halliday opgetrokken.»

Veto: Komen die artiesten nog wel eens op consultatie?

Broos: «Nee, dat denk ik niet. Johnny Halliday heeft een bilaterale heupprothese, en ik heb hem toch niet gezien. (lacht)»

Veto: Welke rol vervult muziek op dit moment in uw leven?

Broos: «Ik heb muziek echt nodig om te werken. Jullie weten misschien dat ik een praktiserend katholiek ben, maar dat beïnvloedt mijn muziekvoorkeur niet. Het klinkt misschien raar, maar ik ben een fervent liefhebber van polyfonische muziek: Lassus en Palestrina. Muziek waarbij je niet begrijpt wat er gezongen wordt, maar die wel voor een rustige achtergrond zorgt. Verder zet ik ook graag gregoriaanse muziek op. Iets moderner is de muziek van Hildegard Von Bingen en Mozart. Ik had vroeger als jongeman een hekel aan Mozart, omdat dat voor mij de vereenzelving was van een jong manneke dat moest leren piano spelen. Nu vind ik hem geniaal, en een stuk beter dan zijn leermeester Joseph Haydn.»

Veto: Zet u ook muziek op in de operatiekamer?

Broos: «Toen het operatiekwartier nog in het Sint-Pieter ziekenhuis was en dus kleinschaliger, opereerden we heel vaak met muziek. Nu moet ik wel eerlijk zeggen dat we daar niet altijd klassieke muziek speelden. Dat was soms zelfs meezingmuziek. Onder de chirurgen zeiden we wel eens: "Het is hier precies een café!" Het was zeker geen culturele muziek. Hier in het U.Z. Leuven gaat dat moeilijker, maar af en toe zing ik zelf nog een beetje. (lacht) Ik heb vroeger namelijk nog in een koor gezongen, maar dat is nu verleden tijd vanwege een unilaterale stemband-parese (verlamming van een van de twee stembanden, red.). Ik kan wel nog hard roepen. (lacht)»

Paul Broos doceert aan de faculteit geneeskunde en is afdelingshoofd van Traumatologische heilkunde.

KULEUGEN

Maandag 13 oktober 2008 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 4 — www.kuleugen.be

LOKO-voorzitters voelen zich VIP

Het rommelt terug in LOKO nu een nieuw schandaal de oppervlakte bereikt heeft. Betrokken personen zijn de hoogsten in rang, het verwijt betreft vriendjespolitiek en de bekendheid was nul. Tot nu.

Marktrock, het jaarlijkse festival in Leuven, had dit jaar een prachtige backstage. Zo was de organisatie erin geslaagd de universiteitshal te regelen en bouwde deze om tot een VIP-paradijs. Goed idee van de organisatie, het is immers een mooie zaal die erg functioneel kan worden ingezet. Goed idee van de K.U.Leuven, het gebouw brengt zo nog wat op in zomerse tijden van leegstand.

Goed idee? Nee, de K.U.Leuven was hier via een gans andere manier van op de hoogte. Marktrock had immers niet via de K.U.Leuven de zaal te zijner beschikking gekregen, maar had het kanaal LOKO aangewend. Goed idee van LOKO, misschien sleepten ze zo iets uit de brand voor de studenten, een gratis drankje of goedkopere toegang voor studenten uit Leuven.

Goed idee? Nee, LOKO trad hier niet op voor de student, maar uit eigenbelang. Maar als u gedacht had dat heel

LOKO hiervan zou kunnen profiteren dan hebt u het goed mis. Enkel de heren voorzitter en ondervoorzitter van vorig jaar (Klaas en Bert voor de vrienden van de KULEUGEN) wisten een graantje mee te pikken. Jammer genoeg voor hen viel het niet echt in hun legislatuur, maar tijdens een overgangperiode. Hierdoor dienden ook de huidige voorzitter en ondervoorzitter (Arne en Maarten voor ons) op de hoogte te worden gesteld en betrokken bij de voordelen van het beschikbaar stellen van gebouwen die de hunne niet zijn.

U hoort het goed: de zelfverklaarde "toplui" van LOKO gaven de trotste zaal van Leuven in bruikleen voor persoonlijk gewin. En waar precies hadden ze nu "een lans voor gebroken"? Voor eigen toegangstickets in de VIP en de backstage.

LASTIG

We trokken wat verder op onderzoek en spraken met enkele aanwezige artiesten (hier echter in naam onherkenbaar gemaakt). Ossebolle O. getuigt nog zichtbaar geschokt: "Ik werd de ganse tijd aangeklampt door een jong mannetje

met krulletjes en erg natte handen. Hij was nerveus en probeerde mij te versieren met gemompel en haastige zinnen. Ik kreeg zelf een wekker cadeau." Ook Moliw, Leuvens artiest, werd lastig gevallen: "Twee zelfingenomen West-Vlamingen probeerden me de ganse tijd te overhalen om mee te gaan naar hun kot. 'Wij twee kunnen je de hemel tonen' bleven ze maar herhalen."

Bij Marktrock en LOKO blijft het erg stil aan de andere kant van de lijn. De eerste wil geen commentaar geven en bij de tweede valt iedereen uit de lucht. In de wandelgangen van LOKO vingen we echter op dat iedereen erg geschokt is dat ze niet op de hoogte werden gesteld, maar vooral dat men de ondersteunende vrijwilligers zo in de koude wind liet staan. "Ik ben ook naar Marktrock geweest, betaalde volle pot en zet mij in LOKO waarschijnlijk het meeste in. Maar ik voel niet en denk aan de studenten en dat komt mij altijd negatief uit," vertelt een ontgoochelde medewerker.

Rector Vervenne evalueert Veto

Niet iedereen is tevreden met de manier waarop de rector van de K.U.Leuven wordt geëvalueerd door **Veto**. Ikzelf, bijvoorbeeld, koester mijn danige twijfels bij de artikelenreeks die hoofdredacteur **Ken Lambeets** en zijn trawanten vorige week ten eerste male van de drukpersen lieten rollen.

Mijn twijfels beperken zich niet tot het loutere feit dat ikzelf het voorwerp van de evaluatie ben; integendeel, reeds lang voor ik rector was, placht ik een kritische blik te werpen op kritische blikken die men gezagsdragers toewierp. Ik draag gezagsdragers dan ook een warm hart toe, maar dat fnuikt mijn kritische zin ten opzichte van de persoon **Ken Lambeets** zelve gezinsins.

Ken Lambeets, het moge geweten zijn, is van nature geen hoofdredacteur. Dat is geen schande, maar het komt de kwaliteit van een weekblad uiteraard evenmin ten goede als een wolf een schapekudde. In de wandelgangen van het studentenblad zijn dan ook al menig teleurgestelde blikken op te meten, die in woorden

vertaald als volgt kunnen worden weergegeven: "t Is niet eerlijk. **Ken** laat zijn eigen lief én dier broer toetreden tot zijn redactie, maar echt capabele mensen worden met de nek aangekeken. Bovendien kan hij helemaal niet schrijven, wat geen wonder mag heten, gezien zijn studierichting, die zich beperkt tot een tweetal Romaanse talen." Een andere ontevredene voegt toe: "Zijn woordspelingen zijn veel te ver gezocht. Vorige week nog, toen hij per se een grapje wilde maken met de uitdrukking 'de kogel is door de kerk'. Vindt u dat nu grappig, om het artikel dan te eindigen met een manke zin als 'deze procedure had vier jaar geleden geschoten moeten worden?'"

Nee, dat vinden wij niet grappig. Nog minder grappig is de houding van **Ken Lambeets** tegenover mijn persoon. Zijn uitlatingen zijn kwetsend, zijn uitspraak lamentabel en zijn uitingen van haat te verfoeien. **Ken Lambeets**, dat is de vleesgeworden incompetentie met arrogantie als beenderstelsel. Hij stelt mij teleur.

MARC JODOKUS VERVENNE |

Rector Vervenne over **Ken**: "Dat is geen comedian"

Proficiat, ...

Beste Alma, je verdient een groene kaart. Ik wil je graag een complimentje geven omdat :

* Haha, opnieuw rode kaarten?

Datum : 10 / 10 / 08 Restaurant : Alma...1...

Foutje, ...

Beste Alma, ik geef je een rode kaart. Ik heb tijdens mijn bezoek genoteerd dat dit wel beter kan :

* Sla ≠ Papierafval
* de klok werkt niet meer in Alma 2
* Is Alma eten al niet genoeg in het Halloween - thema
* Heer in de seep
* Frietten liggen altijd in de saus
* Vrij gekookte worteltjes en 1 blad sla ≠ rauwkook
* te weinig spaghetti-saus...
* Nazi-zelletsjes + sp. Nazi niet politieke correct
* Ook al geef je de saus een andere, het blijft dezelfde saus
* waar is de glimlach aan de kassa?
* De prijzen...
* te lange wachtrijen
* Brij verloren op plateau

Datum : 10 / 10 / 08 Restaurant : Alma...1...2...3

1e Freddy

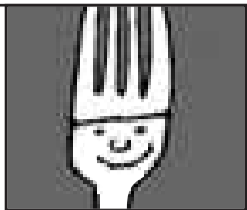
door Sh3L14C

DEZE STRIP WERD DOOR DE OVERHEID VERKOCHT AAN EEN FRANSE OVERNEMER

www.shellac.be

Cafetip van de week:
De Pousse-café: Na een bezoek voel je je weer een stuk beter + weet je dat nog niet alles verloren is.

Menu van de week

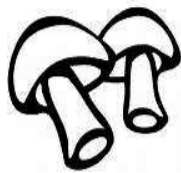
in Alma 1-2-3

14 - 17 oktober 2008

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Bloemkool-kaasburger met Mexicaanse groentemengeling A2+A3	3,90
Bloemkool-kaasburger met Vera Cruz-groentemengeling A1	3,90
Kalkoenspiesjes met Provençaalse saus en boterbonen	4,50
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Spaghetti bolognaise A2	2,60-3,00
Pensen met appelmoes A1+A3	2,60
Varkensrib met prei, Hollandse saus en natuur-aardappelen	3,90

woensdag

Kalkoensteak met worteltjes A2+A3	2,60
Kerkhofstoofpotje uit de Hongaarse kastelen, met boomstammetjes	4,90
Quornpita	3,40
Spaghetti bolognaise A1+A3	2,60/3,00
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	4,50
Verse visfilet met witte wijnsaus en spinazie	4,50

donderdag

Beenham met gebakken bloemkool en bonne-femme-saus	3,40
Fishticks met tartaarsaus A1+A3	2,60
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Spaghetti bolognaise A2	2,60/3,00
Groententaart	4,90
Kip met bruine van Corsendonck en kroketten	4,50

vrijdag

Boerenworst, witte kool met spekblokjes en aardappel-puree	2,60
Kalkoenstovers met patersbier, witloof en denne-appeltjes	4,90
Koninginnenhapje A2	3,40
Omelet natuur met tomaten-paprikamengeling	3,90

Filmticket voor slechts 5€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinepolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinepolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **pauscollege**

(advertentie)

Kort Cultuur

300 jaar oude

muurschildering ontdekt

In het huis Vander Kelen — dat binnenkort deel zal uitmaken van het nieuwe Leuvense museumcomplex 'M' — zijn restaurateurs vorige week gestoten op een bijzonder mooie muurdecoratie uit de achttiende eeuw. De decoratie met bloemmotieven zal volledig worden blootgelegd en aan de collectie worden toegevoegd. Wachten dus nog tot het nieuwe museum haar deuren opent in september 2009.

22 oktober in STUK. Goddeau heeft een neus voor aanstormend (internationaal) talent, wat al mocht blijken uit hun programmatie van *65daysofstatic* in 2005 en *God is an Astronaut* in 2007. Dit keer bieden ze een podium aan het Deense *Men Among Animals* en het Belgische *Team William* (brons op Humo's Rock Rally). Kaartjes kosten acht euro.

Meer info op www.goddeau.com

Artbij zoekt studenten voor musical

Artbij vzw is op zoek naar een dertigtal studenten tussen 18 en 26 jaar die graag zouden meespelen in een musical. De repetities starten in februari 2009, de voorstellingen zelf zijn gepland voor maart 2010. Op 29 en 30 oktober en van 3 tot 5 november kan je terecht in de lokalen van LOKO ('s Meiersstraat 5) voor de audities.

Meer info en een inschrijvingsformulier vind je op www.artbij.be

30CC goes student

Dit academiejaar zullen op vier woensdagavonden de studenten heersen in de stadsschouwburg. Voor tien euro krijg je een concert, een afterparty (Radio Modern en dj-sets) en twee drankjes toe. Achtereenvolgens passeren The Lunatics (5/11), Kommil Foo (3/12), Arid (18/2) en Stijn Meuris (11/3) de revue.

Meer informatie op www.30CC.be

Veto trakteert op

2Unlimited en Good Shape!

Ook deze week geven wij weer twee duotickets weg, en wel voor VTK's vette party met 2Unlimited en Good Shape! De afterparty wordt verzorgd door DJ Matthew en Panta Lunto. Het feestje vindt plaats in Alma 3 op dinsdag 14 oktober; tickets kosten 5 euro in voorverkoop en 7 euro aan de kassa. *Jump for joy*, *No limit* en *Take my love* graag volledig gratis in je maag gespleten krijgen? Het kan! Mail voor dinsdagavond 18u naar traktatie@veto.be, en misschien ben jij wel een van de — ahum — gelukkigen.

Alle info op 2unlimited.vtk.be

Goddeau.com wordt

zeven

Het verjaardagsfeestje van dit online muziekmagazine vindt plaats op woensdag

(MO)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

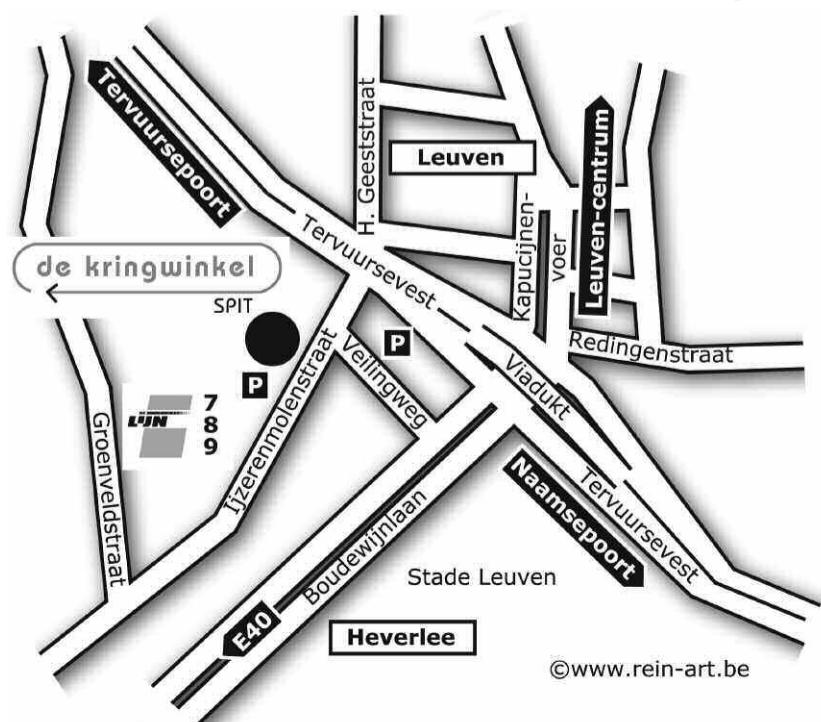
Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

©www.rein-art.be

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 35 - Nummer 4
Maandag - 13 oktober 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ken 'Piet Piryns' Lambeets

Redactiesecretaris & V.U.:
Christoph 'Walter Pauli' Meeussen
's Meiersstraat 5 - 3000 eLeuven

Redactie:
Maud 'Trui Moerkerke' Oeyen, Ruben 'Bavo Claes' Bruynooghe, Christine 'Lieve Blanquaert' Laureys, Eric 'Rudi Vranckx' Laureys & Roel 'Bart Cornand' Moeurs

Medewerkers deze week:
Joachim 'Michiel Hendryckx' Beckers, Pieterjan 'Paul Jambers' Bonne, Nele 'Greet Pluyms' Bruynooghe, Liesbet 'Liesbeth Imbo' Coolen, Jurgen 'Ivan De Vadder D' Ours, Tom 'Herman De Coninck' Demeyer, Elke 'Martine Tanghe' Desanghere, Lisa 'Gie Goris' Develtere, Wouter 'Rudy Vandendaele' Dhaese Philip Gallasz, Maarten 'Dirk Draulans' Goethals, Geert 'Serge Simonart' Janssen, Herlinde 'Sigrid Spruyt' Hiele, Michiel 'Jonathan Holsslag' Leen, Silke 'Ise Dewit' Loomans, Ward 'Dirk Sterckx' Neyrinck, Ide 'Birgit Van Mol' Smets, Andrew 'Patrick De Spieghele' Snowball, Kris 'Marc Reynebeau' Vanelderden, Bo 'Annelies Van Herck' Vanluchene.

Cartoons:
Negu, Fannes & Sh3LL4C

DTP:
Ruben Bruynooghe, Ken Lambeets, Christine Laureys, Eric Laureys, Christoph Meeussen, Roel Moeurs

Eindredactie:
Roel Moeurs & Kristof Muylaert

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinck (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (journalisten, tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Cultuurkalender

MUZIEK

Juana Molina + Gareth Dickson
Dinsdag 14/10, om 20.30u in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

De Volharding plays Bang on a Can
Gratis concert UUR KULTUUR
Woensdag 15/10, om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

Fuck Buttons + The Germans
Woensdag 15/10, om 20.30u in STUK (www.stuk.be)

Don Caballero + Maps & Atlases
Opgelet: voorprogramma Amenra werd helaas geannuleerd.

Donderdag 16/10, om 20.30u in STUK Labozaal (www.stuk.be)

CPEX
Donderdag 16/10, om 20u (deuren) in Zaal Het Depot (www.hetdepot.be)

Martha Wainwright
Vrijdag 17/10, om 20u (deuren) in Zaal Het Depot (www.hetdepot.be)

Feestje! — De Schedelgeboorten
Zaterdag 18/10, om 20u in De Minnepoort, Dirk Boutsiaan 62 (www.30cc.be)

Motorpsycho
Zaterdag 18/10, om 20u (deuren) in Zaal Het Depot (www.hetdepot.be)

De Begijntjesprocessie — Psallentes
Zondag 19/10, om 11u in de Predikherenkerk, Onze Lieve Vrouwstraat (www.30cc.be)

DANS

Steve Reich Evening — Rosas / Anne Teresa De Keersmaeker
Dinsdag 14/10 en woensdag 15/10, om 20u in de Schouwburg (www.30cc.be)

THEATER

Degrotemond — SKaGeN
14/10 t/m 16/10 om 20u in STUK (www.stuk.be)

Isaac and all the things he doesn't understand — Lampe | Pieter De Buysser
15/10 en 16/10 om 20.30u in STUK (www.stuk.be)

Ik val. Val in mijn armen — Wim Opbrouck en Els Dottermans (NTGent)
Vrijdag 17/10, om 20u in de Stadsschouwburg (www.30cc.be)

Metamorphosen & I'm happy men — De Roovers & B. Verdonck
Maandag 20/10 en dinsdag 21/10 om 20.30u in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

COMEDY

Ekonomika's Humortilium
Met: Goochelaar-cabaretier Gili; voorprogramma van Thomas Smith
Maandag 13/10 in het PDS
Droog — Philippe Geubels
Donderdag 16/10, om 20u in het Wagehuys, Brusselsestraat 63 (www.30cc.be)

EXPO

Charlotte Beaudry en Agnès Geoffray
Nog tot en met 12/10 in de STUK Expozaal
De atoomstijl, een installatie van Cor Van Haasteren
(in het kader van 50 jaar Expo '58)
Nog tot 19/10 in Centrale Bibliotheek

Cultureel verantwoorde activiteiten en/of festiviteiten mogen te allen tijde kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be. Doen!

Minisudoku

	7			3				8
		2						1 4
1		8			4	7		
		8			5			
		7	8	1	2	9		
			4					8
		5	6			3		9
7	2					6		
6				4				7

Inleefreis UP naar Zuid-India

De reis wil je in contact brengen met straatkinderprojecten van Don Bosco. Door het verblijf in een andere cultuur, het leven in een groep en vooral de ontmoeting met straatkinderen en mensen die zich voor hen inzetten, hopen we dat je een onvergetelijke ervaring opdoet.
www.kuleuven.be/up/student/indiar eis.html

(advertentie)

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 10

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

*Uit sympathie (sponsored by
Leemans Grafzerkkredieten)*

Berichten

Opendeurdag Zenboeddhistisch centrum Leuven

Het Zenboeddhistisch Centrum Leuven organiseert op zaterdag 25 oktober haar eerste opendeurdag. Op het programma staat onder andere een lezing, een rondleiding en een initiatie tot zazen (zenmeditatie). Ook een Q&A bij een tas Japanse thee en een foto- en videoreportage van de activiteiten van het boeddhistisch centrum zullen een tip van de sluier oplichten. Geïnteresseerden kunnen contact opnemen met Marc Ruyzan Vannetelbosch (0496/66.44.34) of een kijkje nemen op de website van het centrum (www.zendo.joleuven.be). De opendeurdag vindt plaats in de Abdij van Keizersberg, Mechelsestraat 202, vanaf 14u00.

Briefschrijfactie

Amnesty International

Op woensdag 15 oktober organiseren we met de Amnesty International Studentenkern leuven een briefschrijfactie en filmavond. Wie eens een brief wil schrijven om mensenrechtenschendingen aan te klagen, mag steeds contact opnemen met Kristine De Schamphelaere via www.myspace.com/amnestystudentenleuven.

Kortverhalenwedstrijd

voor jongeren tot 26

Jonge auteurs (16-26) kunnen tot 20 oktober deelnemen aan Het Verhaal der Lage Landen, de kortverhalenwedstrijd van CJP. Een bekende jury met o.a. Rik Torfs, Saskia de Coster, Marc Reynebeau, selecteren de beste kortverhalen en lezen die op 9 november voor op de Boekenbeurs. De winnaars gaan, naast met de eer, naar huis met tal van citytrips en uiteraard met een boekenpakket.

(advertentie)

Geef je thesis een vliegende start...

Kies voor een genderinvalshoek!

20 t/m 24 oktober 2008

10-16 uur

OPEN THESISDAGEN

OPENDEURDAGEN VOOR THESISSTUDENTEN

- » bibliotheek
- » website
- » informatie en advies
- » expertise
- » al je materiaal op 1 plaats

Koningsstraat 136
1000 Brussel
Tel. 02/209 34 10

RoSa.

Documentatiecentrum, Bibliotheek en Archief
voor Gelijke Kansen,
Feminisme en Vrouwenstudies

info@rosadoc.be - www.rosadoc.be - www.ehbf.be

“Mensen redden lijkt me wel wat”

Zaterdag 11 oktober stond de Leuvense bibliotheek Tweebronnen grondig op haar kop en zulks naar aanleiding van het literaire festijn 'Feest in de Boekerij'. Het alomvattende literatuur-, media- en muziekspektakel had de bedoeling om Tweebronnen voor te stellen als de ultieme “belevensbibliotheek,” en om het grote publiek te laten kennis maken met de vele, soms onvermoede, functies van het bibliotheekcomplex aan de Diestestraat.

MICHIEL LEEN & MAUD OEYEN |

De geïnteresseerde bezoeker werd dan ook vergast op een hele resem lezingen, optredens, debatten en ander (ludiek) fraais, zoals de *Message Wall* en *Mieke Maaiké's Obscene Kapsalon*, een installatie die met behulp van een stel zeer onschuldig uitziende kaphaardrogers flarden Boon in het oor van 's kappers klanten fluisterde. Waren

“In mijn dromen heb ik altijd chirurg willen worden”

van de partij (de lijst is allesbehalve exhaustief): Kader Abdolah, Rudy Vranckx, Phara de Aguirre, Mint, Piet Piryns én Isabelle A. *Veto* ging de zangeres, die weer helemaal terug is van — naar eigen zeggen — nooit weggeweest, interviewgewijs te lijf.

Veto: *U treedt vanavond op in het kader van Feest in de Boekerij. Treedt u wel vaker op op literaire manifestaties?*

Isabelle A: «Het is de eerste keer dat ik dit soort optredens doe, dus voor mij is het ook een beetje een verrassing. Maar ik denk wel dat het leuk gaat worden.»

Veto: *Leest u zelf veel?*

Isabelle A: «Af en toe durf ik wel wat lezen. Het hangt er natuurlijk vanaf hoeveel tijd ik heb en bovendien ben ik zelf veel bezig met het schrijven van liedjesteksten. Literaire ambities heb ik niet. Veel artiesten komen tegenwoordig voor de dag met een boek, terwijl ik denk: je moet toch op z'n minst iets te vertellen hebben. Vandaar dat ik het nog véél te vroeg vind.»

«Ik schrijf in het Nederlands, omdat ik dat ook het beste kàn. Van mijn Engelstalige nummers (*Isabelle A probeerde het enige jaren geleden even in het Engels, red.*) heb ik bijvoorbeeld nooit zelf de teksten geschreven. Maar wie weet, in de toekomst?»

Veto: *Wat vond u van zingen in het Engels?*

Isabelle A: «Dat was best plezierig. Ik zing ook af en toe in een hobbygroep en daar zing ik overwegend in het Engels. We spelen zowel covers als eigen nummers, maar dan meer in het dance-genre, met live-DJ's en dies meer. Toegegeven, dat

het niet erg dat nummer opnieuw te spelen. Ik blijf het een goed nummer vinden en hoe je het ook draait of keert: je kunt het op alle mogelijke manieren spelen. Het is gewoon mijn nummer, mijn liedje.»

COMEBACK

Veto: *Hebt u nooit overwogen een comeback te maken onder een andere naam?*

Isabelle A: «Is dit een comeback?

gekozen en opgezocht. Ik dacht bij mezelf: 'Ik ga het gewoon vragen, waarom niet?' en voilà: het is heel positief uitgedraaid.»

Veto: *Verwachtte u die positieve respons?*

Isabelle A: «Nee, ik ben het gewoon gaan vragen, met de gedachte: 'We zien wel.' Verder heb ik er niet bij stilgestaan. Ik heb de artiesten gewoon backstage benaderd bij de 0110-concerten en Humo's Pop Poll en in die gemoedelijke sfeer is de samenwerking grotendeels tot stand gekomen.»

Veto: *Geïk Arnaert zou Hooverphonic verlaten om een solocarrière te beginnen. Heeft men u nog niet gebeld?*

Isabelle A: «Je kunt niet geloven hoeveel mensen mij vandaag al gebeld hebben om te vragen: 'Heb je 't gehoord' Maar eerlijk gezegd: ik heb bij de mogelijkheid nog niet stilgestaan. Ik vind het wel spijtig dat Geïk Hooverphonic voor bekeken houdt, want ik vind haar een hele goede zangeres. Benieuwd wie haar gaat vervangen.»

HETZE

Veto: *Het Laatste Nieuws voerde*

overwegend positief. Spijtig genoeg heeft *Het Laatste Nieuws* die mensen geïnterviewd en hebben die mensen zich zulke uitspraken laten ontvallen, of ze nu klopten of niet. Nu ja, dat is hun zaak, maar ik vind het wel een beetje jammer.»

Veto: *Zou je met je nieuwe project nog bij Tien om te Zien willen optreden?*

“Ik kan er ook niet aan doen dat die mensen gefrustreerd zijn omdat mijn plaat wel gedraaid wordt en de hunne niet”

Isabelle A: «Ik heb een *Tien-om-te-Zien*-optreden gedaan met mijn nieuwe plaat. Een akoestisch optreden weliswaar, maar dan georganiseerd door dezelfde mensen. En daarbij: het is niet omdat ik tegenwoordig wat andere muziek maak, dat ik niet meer bij *Tien om te Zien* zou willen optreden. Vroeger heb ik vaak aan dat programma meege-

maal enthousiast en dat vind ik fantastisch. »

DROMEN

Veto: *U zit al van jongs af aan in de showbizz. Wat doet dat met een mens?*

Isabelle A: «Je leert natuurlijk veel bij. Ik heb altijd gemerkt dat het heel moeilijk is om vrienden te ma-

ken in de showbizz — echte vrienden bedoel ik dan. Ik probeer hoe dan ook zoveel mogelijk mezelf te zijn. Vroeger probeerde ik het anderen misschien te veel naar de zin te maken en ja, ik werd een beetje geleefd. Nu denk ik veeleer: het is te nemen of te laten, en als mensen niet goed vinden wat ik doe, dan is het zo.»

(FREDERIK HERREGODS)

“Je moet toch op z'n minst iets te vertellen hebben”

is iets heel anders dan mijn Nederlandstalige repertoire, maar ik vind het altijd leuk om die twee te combineren, meer nog: ik vind het vaak moeilijk om voor één genre te kiezen.»

RANDJE

Veto: *Wordt u nog steeds achtervolgd door 'Hé, Lekker Beest'?*

Isabelle A: «Het blijft natuurlijk mijn eerste grote hit, maar ik vind

Adam, te gebruiken, ook al omdat dat goed klonk in het Engels. Maar anderzijds kent iedereen mij als Isabelle A, dus waarom zou ik mijn

deze zomer een hetze tegen uw nieuwe plaat, omdat die volgens de krant te veel airplay kreeg in verhouding tot de verkoopcijfers, en dit ten nadele van andere Vlaamse zangers die meer platen verkochten. Hoe kijkt u daartegenaan?

Isabelle A: «Ik vind het wel spijtig dat er zo'n hetze rond mijn plaat geweest is, maar anderzijds is het zo dat *Het Laatste Nieuws* alleen maar in mijn privéleven geïnteresseerd is. Aangezien ik daarmee niet meer wil uitpakken, schrijven ze dan maar de ene kwakkel na de andere. Dat artikel over mijn plaat was er zo één. Bepaalde journalisten bij *Het Laatste Nieuws* zullen het niet nalaten iets negatiefs over je te schrijven wanneer ze daartoe de gelegenheid hebben. Ze staan als krant trouwens alleen met hun kritiek, want de andere kranten waren

werkt, misschien niet elke week, maar toch dikwijls. Waar zou je een nieuwe plaat anders moeten gaan voorstellen? »

Veto: *Hebt u ook veel reacties gekregen van collega's uit het Vlaamse lied?*

Isabelle A: «Mja, buiten die hetze in *Het Laatste Nieuws* waren er toch heel wat mensen die het blijkbaar niet leuk vonden dat ik een plaat uitbracht vol 'pop met een kantje aan'. Het is dan ook iets heel anders dan de schlagermuziek, die tegenwoordig weer erg populair is. Iedereen doet wat mij betreft wat hij niet laten kan, maar vooral uit die hoek heb ik toch reacties gekregen. Tja. Ik heb met de beste muzikanten gewerkt en die waren allemaal zeer positief. Ook de mensen die nummers hebben geschreven voor de nieuwe plaat, waren alle-

«Ik kan me ook niet voorstellen wat ik anders zou zijn gaan doen; zingen was van kleins af aan mijn grote droom. Ik weet überhaupt niet of ik iets anders kan. Mocht het nu echt niet meer leefbaar zijn, zou ik terug gaan studeren, vrees ik. In mijn dromen heb ik altijd chirurg willen worden. Operaties boeien mij enorm, hoe bloediger en smerig ze soms ook zijn. Mensen redden lijkt me wel wat. Maar anderzijds weet ik nu nog niet of ik tot mijn zestigste of langer verder zou blijven zingen. Er komt sowieso nog een nieuw album bij, dus voorlopig denk ik zeker nog niet aan stoppen.»

Meer informatie over Isabelle A en haar nieuwe plaat "Macht der gewoonte" (uit bij Lipstick Notes / PIAS) vind je via www.isabelle-a.be